

4. NË MBROJTJE TË MARKSIZËM-LENINIZMIT E TË ÇËSHTJES SË REVOLUCIONIT NË SHKALLË NDËRKOMBËTARE

Në rrethanat konkrete ndërkombëtare detyra e mbrojtjes së marksizëm-leninizmit merrte një rëndësi edhe më të madhe. Për të shuar revolucionin, për të asgjësuar socializmin, për të mposhtur lëvizjet çlirimtare të popujve, forcat kundërrevolucionare botërore — imperializmi amerikan, socialimperializmi sovjetik, socialimperializmi kinez, gjithë imperializmi e revizionizmi ndërkombëtar — kishin vënë në shenjë marksizëm-leninizmin. Kundër marksizëm-leninizmit qenë shkruar dhe përhapeshin lloj-lloj teorish e tezash borgjezo-kapitaliste e revizioniste, që kishin shkaktuar një çoroditje ideologjike e politike të atillë që s'e kishte njohur më parë lëvizja revolucionare ndërkombëtare.

Në këto kushte PPSH e quante të domosdoshme të thellonte më tej analizën e Kongresit VII për problemet themelore të revolucionit e të zhvillimit botëror, për imperializmin e revizionizmin modern në përgjithësi, për revizionizmin kinez në veçanti, si një revizionizëm i shfaqur rishtas, por edhe për çdo rrymë tjetër të revizionizmit. Kjo i shërbente zbatimit të detyrës së saj themelore e të përhershme të mbrojtjes së marksizëm-leninizmit në shkallë ndërkombëtare.

Vepra marksiste-leniniste me vlerë të madhe teorike e praktike

Çështja e thellimit dhe e forcimit të mëtejshëm të luftës për mbrojtjen e marksizëm-leninizmit në shkallë ndërkombëtare është analizuar në mjaft mbledhje e dokumente të KQ të Partisë. Por një analizë e plotë, thellësisht shkencore, marksiste-leniniste mishërohet sidomos në veprat madhore të shokut Enver Hoxha «**Imperializmi dhe revolucioni**», «**Vet-administrimi jugosllav, teori e praktikë kapitaliste**», «**Shënime për Kinën**», «**Me Stalinin**», «**Eurokomunizmi është antikomunizëm**» dhe «**Hrushovianët**».

Në këto vepra zbulohet strategjia globale e imperializmit dhe e revizionizmit modern, qëllimi i së cilës është të shkatërronjë socializmin e të mbytë revolucionin kudo në botë. Ky qëllim i bashkon të gjitha forcat imperialiste, revizioniste, reaksionare botërore kundër proletarietit ndërkombëtar, kundër

vendeve socialiste, kundër forcave revolucionare e përparimtare, kundër lëvizjeve çlirimtare të popujve.

Atje zbulohet edhe strategjia e veçantë e secilës superfuqi imperialiste, e SHBA dhe e BS, si edhe e Kinës (që synon të bëhet e tillë). Këto strategji të veçanta, përkohësisht, në koniunktura të posaçme kur përputhen interesat, mund të bashkojnë njëri-njëri të tjetrin superfuqi, por më tepër i futin ato në rivalitet për sundimin botëror, nga lind edhe rreziku i një lufte të re botërore.

Në veprat në fjalë, shoku Enver Hoxha tregon shkaqet e lindjes e të përhapjes së revizionizmit modern në përgjithësi e të çdo rryme të veçantë të tij. Revizionizmi modern, i marrë në tërësi, është pjellë e presionit të jashtëm imperialist mbi vendet socialiste dhe mbi klasën punëtore në vendet kapitaliste, mbi partitë komuniste e punëtore. Është njëkohësisht edhe pjellë e presionit të brendshëm. Në vendet socialiste janë traditat, zakonet, konceptet borgjeze të trashëguara nga e kaluara, psikologjia mikroborgjeze e pronës dhe e punës që ruhen për një kohë të gjatë në ndërgjegjen e njerëzve; e ashtuquajtura «e drejtë borgjeze» në shpërndarjen, dallimet midis punës mendore e punës fizike, midis qytetit e fshatit, midis punës së kualifikuar e të pakualifikuar etj. Në vendet kapitaliste është presioni i gjithanshëm ekonomik, politik, ideologjik, kulturor i borgjezisë vendëse. Presioni i jashtëm e presioni i brendshëm veprojnë mbi masat punonjëse e mbi partitë e klasës punëtore në mënyrë të gërshetuar. Në lindjen dhe zhvillimin e revizionizmit një rol të veçantë luajti «lulëzimi» i përkohshëm i prodhimit kapitalist, që u duk pas Luftës së Dytë Botërore me koniunkturën e krijuar nga pasurimi i jashtëzakonshëm në kohën e luftës i imperialistëve amerikanë, të cilët mobilizuan gjithë potencialin e tyre të madh ekonomik, financiar, tekniko-shkencor për rimëkëmbjen e kapitalit evropianoperëndimor e japonez, për gjallërimin e kapitalizmit botëror dhe, duke u mbështetur në këtë potencial, vunë në lëvizje makinën e tyre gjigante burokratiko-shtetërore e ushtarake, gjithë reaksionin ndërkombëtar për realizimin e strategjisë globale të imperializmit botëror.

Këta janë faktorët objektivë të lindjes së revizionizmit. Por këta faktorë nuk çojnë vetvetiu në revizionizëm. Ata veprojnë gjithnjë nëpërmjet faktorit subjektiv, i cili luan rol vendimtar në fitoren e revolucionit e të socializmit ose

në disfatën e tyre. Nga pikëpamja subjektive, revizionizmi është produkt i kapitullimit përpara presionit të jashtëm imperialist e të brendshëm borgjez.

Në Jugosllavi, vë në dukje shoku Enver Hoxha në veprat e tij, udhëheqja titiste e PKJ ka qenë prej shumë kohësh një grup trockistësh e revizionistësh, agjenturë e imperializmit. Në kohën e Luftës së Dytë Botërore, duke mos qenë në pozita marksiste-leniniste, ajo u përpunua nga imperializmi anglez dhe u bë në të vërtetë aleate e tij. Pas luftës u vu në shërbim të SHBA, kreut të imperializmit botëror, duke tradhtuar kështu luftën dhe aspiratat e proletariatit e të popujve të Jugosllavisë për çlirim kombëtar e shoqëror.

«Vetadministrimi» që u përdor në fillim në fushën e prodhimit, pastaj në të gjithë rendin politik dhe ekonomik, si formë gjoja «marksiste» e socializmit, është një mohim i plotë i mësimëve të marksizëm-leninizmit dhe i ligjeve të përgjithshme të revolucionit e të ndërtimit socialist. Ai përbën një mënyrë të rafinuar për të ruajtur e për të zhvilluar rendin kapitalist, pronën private mbi mjetet e prodhimit nën maskën e «pronës së administruar nga vetë punonjësit». Realiteti tregon se në Jugosllavi s'ka rend socialist, as politik as ekonomik-shoqëror, por rend kapitalisto-revizionist; se atje s'ka sundim të klasës punëtore, por sundim të borgjezisë së re në aleancë me borgjezinë e vjetër jugosllave; se Jugosllavia nuk gëzon pavarësi të vërtetë kombëtare, as politike, aq më tepër ekonomike, por është e varur nga kapitali i huaj, nga imperializmi; se vetadministrimi nuk ka sjellë e s'mund të sjellë kurrë zgjidhjen e çështjes kombëtare, të shtypjes kombëtare, të konflikteve të vjetra midis kombeve e kombësive.

Imperializmi e shfrytëzoi dhe e shfrytëzon revizionizmin jugosllav si një armë të rëndësishme për luftën kundër revolucionit e socializmit, kundër lëvizjeve çlirimtare të popujve.

Shërbimin më të madh në këtë luftë, shpjegohet në veprat e shokut Enver Hoxha, ia sollën kapitalizmit botëror revizionistët hrushovianë, të cilët morën fuqinë në Bashkimin Sovjetik.

Grupi i Hrushovit kishte punuar për këtë qëllim fshehurazi qysh përpara, por vetëm pas vdekjes së Stalinit ai veproi me të gjitha forcat kundër kursit marksist-leninist të Partisë Bolshevike, që kishte çuar në fitoren e Revolucionit të Tetorit e

në ndërtimin e socializmit, dhe e zëvendësoi atë me një kurs të ri, revizionist, kundërrevolucionar, socialimperialist, duke asgjësuar diktaturën e proletariatit, gjithë rendin socialist dhe duke rivendosur kapitalizmin. Revizionistët hrushovianë shfrytëzuan për këtë euforinë që krijoi fitorja e Bashkimit Sovjetik mbi fashizmin; topitjen e vigjilencës në Partinë Komuniste; të metat në punën ideopolitike të partisë për edukimin revolucionar të komunistëve e të punonjësve; burokratizimin e aparateve të partisë e të shtetit; formalizmin në zbatimin e parimeve e normave të partisë; krijimin e konceptit të rrezikshëm, sipas të cilit vetëm koka, vetëm udhëheqja di, vepron e zgjidh gjithçka, kurse baza e partisë, masat punonjëse kanë detyrë vetëm të zbatojnë; prapambetjen e marrëdhënieve në prodhim kundrejt forcave prodhuese, borgjezimin e kuadrove drejtues e të inteligjencies së lartë etj.

Shoku Enver mbron nëpërmjet shumë fakteve dhe argumenteve bindëse figurën dhe veprën revolucionare të J. Stalinit, duke hedhur poshtë gjithë shpifjet e trillimet e hrushovianëve kundër tij, të bëra me qëllim që të asgjësonin marksizëm-leninizmin e socializmin. Ai e thekson edhe një herë qëndrimin e pandryshueshëm të PPSH, se vendosja e së vërtetës për figurën e veprën historike të Stalinit është një çështje e madhe parimore dhe një detyrë e rëndësishme në luftën kundër revizionizmit modern.

Përmbysja kundërrevolucionare në Bashkimin Sovjetik ndikoi drejtpërdrejt në përhapjen e revizionizmit në shumicën e partive komuniste e në shndërrimin e tyre në parti revizioniste, në shndërrimin e shumicës së vendeve socialiste në vende borgjezo-revizioniste.

Ndër partitë e para komuniste që përhëndetën kursin revizionist hrushovian të Kongresit XX të PK të BS ishin PK Italiane, PK Franceze, PK Britanike, pastaj PK Spanjolle. Dhe kjo nuk ndodhi rastësisht. Në këto parti që përgatitur me kohë terreni për të përqufuar e për të çuar më tej idetë e praktikat hrushoviane. Degjenerimi borgjez, ideologjik e organizativ, i këtyre partive kishte filluar që më parë. Nën presionin e imperializmit botëror e të borgjezisë vendëse, me vërshimin e kapitaleve amerikane në Evropë e me krijimin e një aristokracie më të madhe punëtore në vendet e tyre, programet e këtyre partive, sqaron shoku Enver Hoxha, u reduktuan gjithnjë e më shumë në programe minimale demokratike e

reformiste, ndërsa ideja e revolucionit dhe e socializmit u la mënjanë. Strategjia e madhe e shndërrimit revolucionar të shoqërisë i la vendin strategjisë së vogël për çështje të ditës. Kjo e fundit u absolutizua, u bë vijë e përgjithshme politike e tyre dhe u ngrit në teori, e cila, pas Kongresit XX të PKBS, mori një zhvillim të plotë, duke dalë në skenë me emrin «eurokomunizëm». Eurokomunistët u puqën në teori e në praktikë me socialdemokracinë e vjetër dhe u shkrinë në një rrymë të vetme kundërrevolucionare në shërbim të borgjezisë.

«Socializmi demokratik», si një shtet «mbiklasor» që predikojnë eurokomunistët dhe që duhet të jetë produkt i një rruge krejt paqësore pa shkatërruar aparatit e vjetër, përkundrazi, duke e përdorur atë, nuk është gjë tjetër veçse shteti i sotëm borgjez. Këtij shteti, siç thotë shoku Enver Hoxha, ata kërkojnë t'i bëjnë disa retushe, që borgjezia plakë evropiane, me një këmbë në varr, të duket si nuse e re, plot jetë e gjallëri! Eurokomunizmi është një revizionizëm pa dorashka, që del hapur jo vetëm kundër Stalinit, por edhe kundër Leninit e leninizmit.

Analizë të gjithanshme në veprat e lartpërmendura i bën shoku Enver Hoxha revizionizmit kinez.

Revizionizmi kinez u shfaq hapur në fillim të viteve 70-të, por ai nuk lindi në këtë kohë, aq më pak pas vdekjes së Mao Ce Dunit. Ai i ka rrënjët ideoteorike në të ashtuquajturën «maocedunide», e cila filloi të marrë formë veçanërisht pas vitit 1935, kur erdhi në krye të Partisë Mao Ce Duni. Ajo është paraqitur fillimisht si «kinezim i marksizëm-leninizmit», kurse më pas si «marksizëm-leninizëm i ditëve të sotme» ose «faza më e lartë e marksizëm-leninizmit»!

«Maocedunideja», shpjegon shoku Enver Hoxha, ndryshon rrënjësisht nga marksizëm-leninizmi. Ajo është një amalgamë pikëpamjesh, ku janë përzier ide e teza të huajtura nga marksizmi me ide e teza konfucianiste, budiste, anarkiste, trockiste, titiste, hrushoviane, eurokomuniste dhe me doza të theksuara nacionaliste, raciste.

Është pikërisht kjo përzierje gjithfarë filozofish idealiste, pragmatiste, revizioniste që e kanë bërë «maocedunidenë» armë të të gjitha rrymave e vijave fraksioniste në Kinë, në luftë me njëra-tjetrën ose në bashkëjetesë të përkohshme.

Për këto arsye, PK e Kinës s'arriti asnjëherë të bëhej parti e vërtetë proletare nga ideologjia, nga politika, nga përbërja e nga ndërtimi organizativ; revolucioni demokratik borgjez në Kinë nuk u rrit në revolucion socialist, nuk çoi në vendosjen e një diktature të vërtetë proletare e nuk e futi vendin në rrugën e vërtetë të zhvillimit socialist.

Mao Ce Dunit, tregon shoku Enver Hoxha, i kishte dalë emri si një marksist-leninist i madh dhe vetëquhej komunist. Por nuk ka qenë i tillë. Ai ka qenë vetëm një revolucionar demokrat, që bashkonte në mënyrë eklektike disa elemente të filozofisë marksiste-leniniste me idealizmin, me filozofinë borgjezo-revizioniste e me filozofinë e vjetër kineze.

Një nga trajtat më karakteristike të shfaqjes së revizionizmit kinez, si ideologji e si politikë, është teoria e «tri botëve». Shoku Enver Hoxha demaskon të gjitha përpjekjet e udhëheqësve revizionistë kinezë për ta paraqitur atë si një teori marksiste-leniniste. Ai argumenton shkencërisht se ajo është kryekëput një teori kundërrivolucionare, e krijuar me qëllim që t'i vihet një «bazë teorike» strategjisë së kthimit të Kinës në superfuqi imperialiste, që të përlligjet politika e saj e aleancës me SHBA, me Japoninë e me Evropën Perëndimore, si edhe synimi për të vendosur hegjemoninë mbi vendet e të ashtuquajturës «botë e tretë».

Revizionizmi kinez ndjek politikën e aleancës me imperializmin amerikan dhe me gjithë borgjezinë ndërkombëtare me qëllim që të përfitojë nga ndihmat e tyre ekonomike, ushtarake e politike. SHBA dhe fuqitë e tjera të zhvilluara kapitaliste u treguan të gatshme t'i jepnin Kinës këto ndihma, për arsye se politika e saj përbën një mbështetje për planet e tyre strategjike.

Rrymat e ndryshme revizioniste, revizionizmi modern në përgjithësi, i kanë shkaktuar e po i shkaktojnë dëme të mëdha marksizëm-leninizmit, çështjes së revolucionit e të socializmit, por nuk janë e s'do të jenë kurrë në gjendje të asgjësojnë marksizëm-leninizmin. Marksizëm-leninizmi, thotë shoku Enver Hoxha, rron e lulëzon si ideologji e si realitet. Shebull për këtë është Shqipëria socialiste, janë partitë marksiste-leniniste, janë miliona e miliona punëtorë e fshatarë në të gjitha anët e botës që luftojnë kundër imperializmit, kundër borgjezisë dhe reaksionit vendës për çlirim kombëtar, për demokraci e socializëm.

Imperializmi e revizionizmi nuk janë të aftë të ndalin ecjen përpara të shoqërisë njerëzore. Shoku Enver Hoxha argumenton me fakte në «Imperializmi e revolucioni» e në veprat e tjera se koha punon për proletariatin, për forcat revolucionare, për popujt dhe jo për borgjezinë e imperializmin, jo për revizionizmin modern e reaksionin. Prirja kryesore e zhvillimit botëror është dobësimi e shpërbërja e pandalshme e sistemit kapitalist. Duke analizuar zhvillimin e veçoritë e imperializmit të sotëm me kontradiktat e mëdha që e brejnë, me krizën e rëndë të gjithanshme e të pandreqshme që e kambërthyer, ai provon se idetë gjeniale të Leninit mbi imperializmin si stadi më i lartë dhe i fundit i kapitalizmit, si kapitalizëm që jep shpirt, si prag i revolucionit socialist, dhe mbi epokën e sotme si epokë e revolucioneve proletare, e shembjesë imperializmit e të kapitalizmit, e fitores së socializmit në shkallë botërore, ruajnë tërësisht vlerën e tyre edhe në ditët tona. Revolucioni është rruga e vetme e çlirimit shoqëror e kombëtar.

Në kohën kur situata revolucionare, si faktor objektiv, në shumë vende është pjekur ose po piqet me shpejtësi, ndërsa në vende të tjera ky proces është në zhvillim, rrjedhimisht, kur revolucioni e çlirimi kombëtar i popujve janë vënë në rendin e ditës, shtrohet me forcë, thekson shoku Enver Hoxha, domosdoshmëria e udhëheqjes revolucionare, si faktor subjektiv. Këtë udhëheqje mund ta realizojnë, më mirë se kushdo tjetër, partitë e vërteta marksiste-leniniste.

Por që të arrihet përgatitja e faktorit subjektiv, udhëheqja revolucionare, është e nevojshme të shpërndahet, përmes një lufte të ashpër ideologjike e politike, mjegulla që kanë përhapur kapitalizmi me revizionistët modernë për revolucionin e socializmin, të demaskohen qëllimet, të shkatërrohen manovrat, spekulimet, gjithë veprimtaria e tyre kundërrevolucionare, antikomuniste, të zbatohen drejt e me vendosmëri mësimet marksiste-leniniste në përshtatje me kushtet konkrete të çdo vendi.

«Imperializmi dhe revolucioni» e veprat e tjera madhore të shokut Enver Hoxha përbëjnë ngjarje të shënuara ideologjike në jetën e PPSH. Ato janë me vlera të mëdha teorike e praktike. Duke vënë në duart e komunistëve e të punonjësve këto vepra, Partia i pajisi ata me armë të reja të fuqishme në

luftën kundër imperializmit e revizionizmit modern, për ndërtimin socialist e për mbrojtjen e atdheut.

Vlerat e mëdha teorike e praktike në shkallë kombëtare e ndërkombëtare që kanë këto vepra vërtetohen nga vetë zhvillimi i ngjarjeve në botë, të cilat flasin për drejtësinë e largpamjen e tezave dhe të konkluzioneve të tyre, si edhe nga jehona e gjerë ndërkombëtare që pati botimi i tyre.

PPSH — përkrahëse konsekuente e lëvizjes revolucionare dhe e lëvizjes marksiste-leniniste botërore

mbrojtur parimet marksiste-leniniste nga përpjekjet që bëjnë armiqtë e tij, borgjezë e revizionistë, për t'i asgjësuar ato, por edhe duke mbajtur qëndrime marksiste-leniniste për zhvillimin botëror në përgjithësi e për çdo ngjarje ndërkombëtare në veçanti, duke demaskuar e luftuar politikën kundërrevolucionare të imperialistëve e revizionistëve të ndryshëm, duke përkrahur lëvizjet revolucionare, luftërat çlirimtare të popujve, lëvizjen marksiste-leniniste ndërkombëtare.

Zhvillimi botëror ka vërtetuar kurdoherë pikëpamjet e qëndrimet parimore, parashikimet e PPSH, kurse ka hedhur poshtë teoritë kundërrevolucionare të ideologëve borgjezë e revizionistë mbi gjoja vjetërimin e teorisë marksiste-leniniste për kapitalizmin, për revolucionin, për socializmin. Ai dëshmon për karakterin thellësisht shkencor, për vlerën gjithnjë aktuale të mësimëve marksiste-leniniste. Kjo ia forcon edhe më shumë bindjen Partisë se është në rrugë të drejtë, ia shton forcat në luftën kundër armiqve të marksizëm-leninizmit, të revolucionit, të socializmit, të popujve, ia rrit ndjenjën e përgjegjësisë në kryerjen e detyrës internacionaliste të ndihmës e përkrahjes së forcave revolucionare, përparimtare, marksiste-leniniste botërore, të solidaritetit me këto forca.

Kur shpërtheu revolucioni në Iran, në janar-shkurt 1979, PPSH bëri vlerësimin e tij si një luftë e drejtë çlirimtare, si një revolucion demokratik antiimperialist. Populli iranian përmbysi regjimin gjakatar monarkist të shahut, i dha njëkohësisht një grusht të rëndë imperializmit amerikan, vegël e të

cilit ishte ky regjim, duke korrur kështu një fitore historike. Kjo fitore është një mësim për të gjitha forcat revolucionare e për popujt e tjerë.

Prandaj Partia e përhëndeti dhe e përkrahu pa rezerva fitoren e popullit iranian, pavarësisht se nuk pajtohet me filozofinë fetare të Khomeinit, udhëheqësit të revolucionit. Ajo ka mbështetur e mbështet të gjitha përpjekjet e forcave revolucionare iraniane për mbrojtjen e fitores kundër reaksionit të brendshëm, kundër imperializmit amerikan e socialimperializmit sovjetik, kundër gjithë reaksionit të jashtëm.

PPSH dënoi me forcë agresionin e socialimperialistëve kinezë kundër Vietnamit në shkurt 1979, sikurse dënon gjithë veprimtarinë agresive e minuese të tyre në Azinë Juglindore. Ky agresion dhe ndërhyrjet ushtarake të Kinës socialimperialiste në Vietnam, në Kamboxhia, në Laos e gjetkë nxjerr në shesh politikën e saj hegjemoniste dhe ekspansioniste.

Duke dënuar e demaskuar veprimet agresive të imperialistëve amerikanë në Iran e të socialimperialistëve kinezë në vendet e Indokinës, PPSH ka demaskuar edhe qëndrimet mashtruese demagogjike të socialimperialistëve sovjetikë, të cilët përpiqen ta heqin veten përkrahës të popullit iranian dhe aleatë të popujve vietnamez, kamboxhian, laosian. Ajo e ka vënë mirë në dukje se përkrahja e ndihma që u ofron këtyre popujve Bashkimi Sovjetik revizionist mbajnë me vete rreziqe të mëdha për pavarësinë e sovranitetin e tyre kombëtar, ato s'janë gjë tjetër, veçse një mishërim i rivalitetit amerikanosovjeto-kinez për hegjemoni e sundim në Azi.

Shprehja më e qartë e këtij rivaliteti në përgjithësi dhe e politikës ekspansionisto-hegjemoniste të Bashkimit Sovjetik në veçanti është pushtimi ushtarak i Afganistanit në dhjetor 1979, një pushtim tipik fashisto-imperialist, si pushtimi i Çekosllovakisë në gusht 1968. Asnjë lloj shkasi i sajuar nga socialimperialistët sovjetikë nuk mund të përlligjë krimin e tyre të rëndë kundër pavarësisë e sovranitetit kombëtar të popullit afgan. PPSH e dënoi me vendosmëri pushtimin socialimperialist sovjetik të Afganistanit. Ajo e quan të drejtë luftën që bën populli afgan kundër pushtuesve. Në të njëjtën kohë, demaskon përpjekjet e imperialistëve amerikanë, të socialimperialistëve kinezë e të reaksionarëve të tjerë për të shfrytëzuar luftën e tij çlirimtare në dobi të tyre.

Pjellë e rivalitetit ndër imperialist janë edhe konflikti i armatosur irakiano-iranian e trazirat në Poloni, që shpërthyen më 1980.

Qëndrimi i PPSH është se konflikti irakiano-iranian u nxit dhe u organizua nga dy superfuqitë, në radhë të parë nga imperializmi amerikan, si një ndër mjetet për asgjësimin e revolucionit iranian.

Shkaku kryesor i trazirave të thella e të përgjithshme që krijuan një katastrofë të vërtetë në Poloninë revizioniste është kriza e rëndë ekonomiko-financiare e politike që ka goditur vendin, të varur nga socialimperializmi sovjetik e të mbytur në borxhe.

U vërtetua parashikimi i PPSH (bërë dhjetë vjet më parë me rastin e grevave, demonstratave e përlëshjeve nëpër rrugët e qyteteve polake që çuan atëherë në përmbysjen e Gomulkës) se asnjë lloj ndihme të marrë nga Lindja e Perëndimi s'mund ta nxjerrë nga batakua Poloninë.

Për të shpëtuar rendin e kalbëzuar borgjezo-revizionist dhe sundimin e Bashkimit Sovjetik socialimperialist në Poloni, revizionistët polakë me padronët e tyre të Moskës nuk ditën si të manovrojnë në atë situatë krize aq të rëndë. Hoqën Gierkun me një varg bashkëpunëtorësh të tij, duke i fajësuar si shkaktarë të gjendjes; bëjnë lëshime pas lëshimesh, por edhe kanosen me përdorimin e armëve e me ndërhyrjen e ushtrisë sovjetike; ndërrojnë qeveritë njëra pas tjetrës; lypin ndihma e kredi të tjera të mëdha nga të gjitha anët etj. Prapëseprapë s'janë në gjendje ta nxjerrin vendin nga kaosi e nga anarkia.

Poloninë, mendon PPSH, mund ta shpëtojë vetëm klasa e saj punëtore, por jo në rrugën e shtrembër ku e kanë futur atë përfaqësuesit e reaksionit, agjentët e borgjezisë monopoliste të Perëndimit dhe të Vatikanit. Duke e gjykuar çdo lëvizje me syrin marksist-leninist, PPSH ka shprehur qartë qëndrimin e vet revolucionar edhe për trazirat e fundit në Poloni. Grevat, rivendikimet ekonomike e politike të punëtorëve, që përbëjnë thelbin e këtyre trazirave, nuk i shërbejnë revolucionit. Ato shfrytëzohen nga reaksioni properëndimor polak për të bërë kundërrevolucionin brenda në kundërrevolucion. Organizatorët e udhëheqësit e tyre kërkojnë të zëvendësojnë regjimin shtypës e shfrytëzues prosovjetik me një tjetër, pro-

perëndimor, po aq të egër dhe armik për klasën punëtore e për popullin polak.

Rrugëdalja e vetme nga kriza e rëndë është rruga e revolucionit proletar, të udhëhequr nga një parti e vërtetë komuniste marksiste-leniniste, që të çojë në likuidimin e sundimit të klasës kapitalisto-revizioniste të vendit e nga çdo sundim i jashtëm imperialist, rus ose perëndimor.

Luftën për mbrojtjen e marksizëm-leninizmit në shkallë botërore PPSH e ka lidhur gjithnjë ngushtë me çështjen e zhvillimit e të forcimit të lëvizjes komuniste ndërkombëtare, një repart i së cilës është edhe ajo vetë.

Kjo lëvizje, pas tradhtisë së madhe revizioniste, ndodhet në rrugën e përtëritjes mbi baza marksiste-leniniste. Me daljen hapur të revizionizmit kinez, i cili ka luajtur një rol shumë negativ, minues e frenues, në këtë përtëritje, kjo lëvizje, që nga viti 1976, ka hyrë në një fazë të re, të shoshitjes e të zhvillimit mbi baza të shëndosha proletare.

PPSH, duke zbatuar direktivën e Kongresit të saj VII, së bashku me partitë e tjera marksiste-leniniste, është përpjekur të ndihmojë me të gjitha forcat përtëritjen revolucionare të lëvizjes komuniste ndërkombëtare.

Këtij qëllimi i kanë shërbyer në mënyrë të veçantë, siç pohojnë vetë partitë e ndryshme marksiste-leniniste, materialet e Kongresit VII të PPSH dhe veprat madhore të shokut Enver Hoxha, të botuara pas këtij Kongresi.

Por si rrugë kryesore për të ndihmuar në rritjen e forcimit revolucionar të lëvizjes komuniste marksiste-leniniste ndërkombëtare ka qenë bashkëpunimi me partitë marksiste-leniniste për çështje të strategjisë e të taktikës, për luftën kundër imperializmit e revizionizmit modern. Duke u nisur nga domosdoshmëria për të forcuar unitetin e kësaj lëvizjeje, PPSH ka forcuar vazhdimisht këtë bashkëpunim, është përpjekur të mbajë lidhje të rregullta me partitë motra, duke u këshilluar e duke shkëmbyer mendime dhe përvojë për çështje me interes të përbashkët. Përfaqësues të saj kanë marrë pjesë në veprimtari të veçanta revolucionare që ka organizuar njëra ose tjetra parti.

Njëkohësisht, ajo ka përkrahur çdo iniciativë të partive të ndryshme për forcimin e lidhjeve e të bashkëpunimit midis tyre. Ajo mendon se vendosja e lidhjeve të rregullta dhe for-

cimi i bashkëpunimit dypalësh e zonal, krahas konsolidimit të partive marksiste-leniniste si pararojë e klasës punëtore të vendit, do të përgatisin kushtet e nevojshme për të kaluar në një shkallë më të lartë bashkëpunimi, siç është organizimi i mbledhjeve më të gjera të marksistë-leninistëve.

PPSH ndjek me vëmendje të madhe përpjekjet që bëjnë partitë motra marksiste-leniniste për forcimin e tyre ideologjik dhe organizativ.

Ato kanë përpunuar dhe po përpunojnë gjithnjë më thellë një strategji e një taktikë revolucionare, një vijë të drejtë politike që u përgjigjet interesave dhe dëshirave të masave të gjera popullore, zgjidhjes revolucionare të problemeve e detyrave që shtron përpara lufta për shkatërrimin e rendit borgjez e të sundimit të huaj imperialist.

PPSH mbështet luftën që zhvillojnë partitë marksiste-leniniste për zbatimin e vijës së drejtë të tyre, duke iu përmbajtur parimit të madh leninist, sipas të cilit rol vendimtar në këtë çështje luan veprimi revolucionar, që e lidh partinë me masat, që i bind ato në drejtësinë e vijës së saj dhe e bën atë vijë të masave.

Partitë marksiste-leniniste po forcohen sidomos në luftën me revizionizmin modern. Në ndërgjegjen e anëtarëve të këtyre partive po rrënohet çdo ditë e më tepër ideja se vendosja e një vije të prerë demarkacioni midis marksistë-leninistëve dhe revizionistëve të të gjitha ngjyrave, se lufta pa kompromis kundër çdo rryme revizioniste, hrushoviane, titiste, maoiste, eurokomuniste, janë me rëndësi jetësore për partinë revolucionare të klasës punëtore, për çështjen e revolucionit e të socializmit.

Në valën e luftës me armiqtë e klasës, partitë marksiste-leniniste kanë bërë gjithashtu hapa të mëdhenj në forcimin organizativ të tyre mbi bazën e parimeve e të normave të partisë revolucionare të klasës punëtore, që ndryshojnë rrënjësisht nga parimet e normat e partive socialdemokrate e revizioniste. Ato po përvetësojnë e po zbatojnë gjithnjë e më mirë metodat e format revolucionare të punës në kushtet e vështira të ilegalitetit, të goditjeve të vazhdueshme nga ana e pushtetit borgjez dhe e revizionistëve, duke shfrytëzuar njëkohësisht të gjitha mundësitë për veprimtari revolucionare legale.

Përparime kanë bërë e po bëjnë partitë marksiste-leniniste

në forcimin e përbërjes shoqërore proletare të tyre, duke e vlerësuar këtë si një faktor kryesor për t'u bërë pararojë e vërtetë e klasës punëtore, për të përballuar rreziqet e përçarjes e të shndërrimit në parti borgjezo-revizioniste.

PPSH u jep gjithë ndihmën e mundshme partive motra marksiste-leniniste në forcimin ideologjik e organizativ të tyre, duke e quajtur një ndihmë të tillë si një detyrë të saj të madhe internacionaliste. «Kjo ndihmë, — thotë shoku Enver Hoxha, — nuk është aspak ndërhyrje në punët e brendshme të shteteve të tjera dhe as eksportim i revolucionit...»¹. PPSH ka qenë dhe është kurdoherë kundër çdo ndërhyrjeje në punët e brendshme të njëres ose tjetrës parti, të njërit ose tjetrit vend.

Nga ana tjetër, PPSH e vlerëson si një ndihmë të madhe në luftën e saj për ndërtimin e plotë të shoqërisë socialiste përkrahjen që i japin asaj marksistë-leninistët e revolucionarët kudo në botë. Këta «e shohin se Partia e Punës e Shqipërisë mbron marksizëm-leninizmin, kur të tjerët e sulmojnë, se ajo mbron parimet e internacionalizmit proletar, kur revizionistët e ndryshëm këto parime i kanë flakur tej. Ata e shohin se në qëndrimet e saj ajo nisët jo vetëm nga interesat e vendit të vet, por shpreh dhe përfaqëson interesa shumë të mëdha, të afërta e të shtrenjta për mbarë proletariatin, interesat e socializmit të vërtetë, interesat e të gjithë atyre që bazohen dhe udhëhiqen nga marksizëm-leninizmi për transformimin revolucionar të botës»².

---

1 Kongresi VII i PPSH, f. 299.

2 Enver Hoxha. «Imperializmi dhe revolucioni», f. 446.

KONKLUZIONE TË PËRGJITHSHME

Historia e Partisë së Punës të Shqipërisë është një thesar përvojë të madhe lufte për zbatimin krijues e me vendosmëri të marksizëm-leninizmit për çlirimin kombëtar e shoqëror dhe për ndërtimin e socializmit.

Duke përgjithësuar këtë përvojë dalin këto konkluzione kryesore të përgjithshme:

1. — Partia e Punës e Shqipërisë u themelua nga komunistët shqiptarë me shokun Enver Hoxha në krye mbi bazën e lëvizjes punëtore e komuniste në vend.

Ajo lindi si domosdoshmëri historike për të udhëhequr luftën e çlirimit kombëtar dhe shoqëror të popullit.

PPSH u krijua nga shkrirja e grupeve komuniste shqiptare në një parti revolucionare të klasës punëtore mbi themelet organizative dhe ideologjike marksiste-leniniste. Shkrirja u arrit në luftën e përbashkët të komunistëve të grupeve të ndryshme kundër armiqve të popullit, kundër rrymave e organizatave politike, pseudomarksiste, kundër pikëpamjeve të huaja në vetë gjirin e grupeve, duke vënë interesin e përgjithshëm të lëvizjes komuniste mbi interesat e ngushta të grupeve. Shkrirja u çimentua me përpunimin dhe pranimin e një vije të përgjithshme të vetme, të ndërtuar mbi baza shkencore marksiste-leniniste.

PPSH u formua në kushtet e një vendi bujqësor të prapambetur. Krijimin e partisë marksiste-leniniste të klasës punëtore shqiptare nuk e pengoi fakti që kjo klasë ishte e vogël, e përndarë, e paformuar si proletariati industrial dhe nuk kishte fituar pjekuri të lartë organizative e politike. Për formimin e Partisë, krahas lëvizjes punëtore, si një mbështetje e fuqishme shërbeu lëvizja e rinisë shkollore. Rinia e shkollave të mesme dhe shumica e studentëve universitarë shqiptarë ishin nga të parët që përqaftuan idetë komuniste dhe qëndronin në

ballë të lëvizjes demokratike antifashiste. Nën udhëheqjen e komunistëve, të përkrahur dhe të frymëzuar nga klasa punëtore, ata u bënë përçues të ideve marksiste-leniniste e të patriotizmit luftarak në masat popullore, duke luajtur kështu një rol të rëndësishëm në themelimin e Partisë e në propagandimin e vijës së saj revolucionare.

PPSH ishte e para parti e klasës punëtore shqiptare dhe mbeti gjithnjë e vetmja parti e saj.

2. — Fitorja e revolucionit popullor dhe ndërtimi i bazës ekonomike të socializmit u arritën nën udhëheqjen e klasës punëtore. Po nën udhëheqjen e saj po kryhet ndërtimi i plotë i shoqërisë socialiste.

Klasa punëtore shqiptare e kreu këtë mision historik nëpërmjet Partisë së Punës të Shqipërisë, parti revolucionare proletare nga teoria që e ndriçon, nga parimet organizative mbi të cilat është ndërtuar, nga programi i saj politik.

Partia e Punës e Shqipërisë e ka ruajtur kurdoherë të paprekur karakterin e vet proletar dhe ka realizuar me besnikëri udhëheqjen e klasës punëtore në të gjitha etapat e në të gjitha fushat e jetës së vendit.

Kuadrot drejtues e të gjithë komunistët, edhe ata që nuk vijnë nga klasa punëtore, Partia i ka edukuar me ideologjinë proletare, me frymën e besnikërisë ndaj çështjes së proletariatit e të socializmit.

Me anë të partisë së vet klasa punëtore shqiptare ka mundur të kapërcejë të gjitha pengesat për kryerjen e rolit udhëheqës që rridhnin nga gjendja e prapambetur bujqësore, gjysmëfeudale e vendit, nga zhvillimi jo i plotë i saj si klasë, nga niveli i ulët ideologjik, teknik e kulturor në periudhën e Luftës Antifashiste Nacionalçlirimtare dhe në vitet e para pas Çlirimit të vendit.

Në periudhën e ndërtimit të socializmit, ajo u rrit si numër, u formua si klasë e re punëtore industriale, u zhvillua nga pikëpamja teknike e kulturore, fitoi një kalitje dhe pjekuri të madhe politike dhe ideologjike, arriti një nivel të lartë organizimi. Kjo e forcoi më tej rolin e saj si udhëheqëse e gjithë jetës së vendit dhe organizatore e ndërtimit të socializmit e të komunizmit.

Me ndryshimin rrënjësor në strukturën e klasave, me rritjen e kalitjen e klasës punëtore, Partia u shtua dhe u forcua

me anëtarë të dalë nga radhët e më të mirëve të kësaj klase. Që nga viti 1970 komunistët punëtorë zënë vendin e parë në efektivin e përgjithshëm të Partisë.

3. — PPSH ka mundur të luajë rolin udhëheqës në revolucion dhe në ndërtimin socialist të vendit, sepse ka përpunuar dhe ka zbatuar me vazhdimësi një vijë të përgjithshme revolucionare.

Kjo vijë u është përgjigjur kurdoherë kërkesave politike, ekonomike, shoqërore dhe kulturore të masave, interesave rrënjësore të popullit e të atdheut, interesave të socializmit në shkallë kombëtare dhe ndërkombëtare.

Në përpunimin e vijës së vet politike PPSH është udhëhequr kurdoherë nga parimet e marksizëm-leninizmit e nga ligjet objektive të revolucionit e të socializmit, prej nga burojnë këto parime. Parimet marksiste-leniniste i ka zbatuar në mënyrë krijuese; për këtë është mbështetur fort në analizën e kushteve konkrete shoqërore të vendit e të raportit të forcave të brendshme klasore. Ka mësuar e ka përfituar edhe nga përvoja e partive motra, e lëvizjes komuniste ndërkombëtare, por s'e ka zbatuar atë mekanikisht as e ka kopjuar.

Ajo e ka pasur kurdoherë të qartë se parimet marksiste-leniniste dhe përvoja revolucionare e partive të tjera komuniste motra nuk e japin të gatshme e të plotë vijën politike. Për t'ia arritur kësaj, partia e klasës punëtoare është e nevojshme të mbështetet në përvojën e vet të madhe, e cila fitohet në praktikën revolucionare. Për këtë arsye, PPSH në fillim të çdo etape historike ka mundur të hedhë vetëm themelet e vijës së vet të përgjithshme, pastaj e ka pasuruar dhe e ka plotësuar atë në praktikën e revolucionit dhe të ndërtimit socialist.

Në praktikën revolucionare gjithashtu është vërtetuar drejtësia e vijës politike të Partisë. Për të ruajtur gjithnjë të drejtë e revolucionare këtë vijë, PPSH nuk ka ngurruar asnjëherë të bëjë ndryshime në të gjitha rastet kur kanë ndryshuar kushtet objektive kombëtare e ndërkombëtare, kur vendime të veçanta nuk janë vërtetuar nga praktika, kur forma dhe metoda të huajtura nga jashtë jeta i ka nxjerrë si të papërshtatshme për realitetin kombëtar. Gabimet i ka ndrequr me kohë, nuk i ka lënë të trashen e të bëhen të pandreqshme, nuk ka lejuar të krijohen vija të kundërta e rryma antiparti.

Përpunimi e zbatimi i vijës së Partisë janë karakterizuar kurdoherë nga parimësia proletare. Përcaktimin dhe kryerjen e çdo detyre, zgjidhjen e çdo problemi, të gjitha qëndrimet e veprimet e saj, fenomenet e ngjarjet e ndryshme, ajo i ka shikuar e vlerësuar nga pozita klasore proletare.

Parimësia proletare ka qenë faktori kryesor që PPSH ka mundur të përcaktojë drejt qëllimin dhe detyrat programore në çdo etapë të revolucionit, të mos bjerë në oportunizëm, në sektarizëm, në pragmatizëm e subjektivizëm, të kapë më lehtë hallkën kryesore në morinë e çështjeve, të ketë gjithnjë të qartë perspektivën, të orientohet më mirë në situatat e ndërlikuara të brendshme e të jashtme, të shkatërrojë ndërhyrjet e revizionistëve të ndryshëm në punët e saj të brendshme, të përpunojë e të zbatojë në mënyrë të pavarur politikën e saj marksiste-leniniste të brendshme e të jashtme.

4. — Në mënyrë të veçantë, shprehje e parimësisë proletare të Partisë është politika e mbështetjes në forcat e veta, që ajo ka zbatuar vazhdimisht e me këmbëngulje qysh prej themelimit.

Kjo është një politikë revolucionare që i ka rrënjët në parimin e madh marksist-leninist, sipas të cilit faktori i brendshëm është vendimtar, kurse faktori i jashtëm ndihmës.

E udhëhequr nga kjo politikë e Partisë, populli shqiptar nuk ua lypi lirinë e pavarësinë sunduesve imperialistë e armiqve të brendshëm, as nuk priti që ato t'ia sillnin të tjerët nga jashtë. Po kështu ndërtimin e shoqërisë socialiste, zhvillimin e ekonomisë e të kulturës, si edhe mbrojtjen e fitoreve të revolucionit nuk i ka kushtëzuar asnjëherë me ndihmën e jashtme.

Politika e mbështetjes në forcat e veta gjatë Luftës Antifashiste Nacionalçlirimtare gjeti mishërimin në parullën e Partisë: «Liria nuk dhurohet, por fitohet me gjak e me sakrificë!». Pas luftës ajo është mishëruar në vendosmërinë e popullit për të ndërtuar socializmin në çdo rrethanë e me çdo kusht, duke mobilizuar të gjitha burimet, mjetet, forcat e brendshme — njerëzore, materiale e financiare.

Përvoja e luftës revolucionare të popullit shqiptar të udhëhequr nga Partia vërteton se zbatimi me vendosmëri i politikës së mbështetjes në forcat e veta siguron një pavarësi të vërtetë politike dhe ekonomike, ndërtimin e një shoqërie

socialiste me baza të palëkundshme, mbron pavarësinë e socializmin nga rreziqet e shumta që i kanosen.

Duke u mbështetur në forcat e veta, duke e shikuar vendimtar faktorin e brendshëm, Partia nuk e ka nënvleftësuar kurrë faktorin e jashtëm, mbështetjen e proletariatit e të gjithë forcave përparimtare dhe liridashëse botërore. Kjo mbështetje ka qenë gjithmonë e fuqishme si gjatë Luftës Nacionalçlirimtare ashtu edhe pas Çlirimit. Këtë mbështetje të forcave të jashtme revolucionare Shqipëria e ka fituar pikërisht me anë të politikës së saj parimore, të luftës heroike që ka bërë populli shqiptar për liri, pavarësi e socializëm, të vendosmërisë për t'i mbrojtur ato. Sa më tepër një popull është i zoti të fitojë e të mbrojë lirinë e pavarësinë, të ndërtojë socializmin me forcat e veta, aq më e madhe është mbështetja e forcave revolucionare, përparimtare e liridashëse të jashtme.

5. — PPSH ka mundur të zbatojë kurdoherë vijën e vet të drejtë politike, sepse kjo vijë është përqafuar nga masat popullore, është bërë vijë e tyre; masat tok me Partinë e nën udhëheqjen e saj kanë luftuar me të gjitha forcat për ta vënë atë në jetë.

Kjo është arritur mbi bazën e bindjes që kanë krijuar masat në drejtësinë e vijës së Partisë e në aftësinë e saj për ta zbatuar këtë vijë.

Për të bindur masat, që ato të kuptojnë thellë se vija e Partisë shpreh kërkesat dhe interesat e tyre, për të krijuar lidhje të forta e të qëndrueshme me to, për t'i mobilizuar në luftë e në punë rol vendimtar ka luajtur veprimtaria praktike revolucionare e Partisë dhe e vetë masave nën udhëheqjen e saj.

Një armë e shëndoshë e kësaj veprimtarie ka qenë agjitacioni dhe propaganda reale, e prekshme, e qartë, luftarake, puna e gjerë politike dhe ideologjike e diferencuar dhe me forma të shumëllojshme.

Krahas punës së agjitacionit e të propagandës, Partia ka ndjekur gjithnjë parimin: fjalëve t'u përgjigjen veprat. Puna sqaruese dhe edukuese e saj është shoqëruar gjithmonë me veprimin revolucionar, me shembullin vetjak të komunistëve. Kjo ka sjellë që bindja në drejtësinë e vijës politike të Partisë të vijë nga vetë përvoja e masave.

Për çdo veprim që ka marrë dhe në çdo hap të veprimtarisë së vet Partia është këshilluar me masat, ka nxitur kritikën dhe shprehjen lirisht të mendimeve, ka dëgjuar me vëmendje kërkesat e propozimet e tyre, ka mbajtur parasysh gjithnjë rolin e popullit si krijues të historisë, parimin e madh, sipas të cilit revolucionin e bëjnë masat, socializmin e ndërtojnë dhe e mbrojnë masat, partia e klasës punëtore i bën ato të ndërjegjshme.

Lidhjet e Partisë me masat janë ndërtuar mbi baza të shëndosha organizative. Vetëm lidhjet me masa të organizuara janë lidhje të vërteta e të qëndrueshme. PPSH ka krijuar organizata të ndryshme shoqërore të masave si hallka që e lidhin Partinë me to, si leva të fuqishme për të vënë në jetë vijën politike të Partisë, për realizimin e udhëheqjes së saj revolucionare. Programet dhe veprimtaria e këtyre organizatave kanë pasur në themel kurdoherë politikën e Partisë.

Një anë shumë të rëndësishme të praktikës revolucionare të Partisë për të mbajtur e për të forcuar lidhjet me masat dhe për të ruajtur vetë Partinë që të mos shkatërrohet nga goditjet e armiqve të klasës përbëjnë guximi dhe qëndrimet e saj revolucionare përballë vështirësive të shumta që ajo ka hasur në rrugën e vet. Partia gjithnjë ka përgatitur veten dhe masat popullore për të përballuar situatat më të vështira e të ndërlikuara që krijohen në mënyrë të pashmangshme gjatë udhës së revolucionit. Si rrjedhim, ajo nuk është zënë asnjëherë në befasi nga situatat e rënda të krijuara nga armiqtë. Në këto situata Partia nuk e ka humbur toruan, nuk është kapur nga paniku, as nuk ka rënë në pesimizëm e në mosveprim, nuk e ka humbur besimin në forcat e veta e të popullit. Ajo nuk ka rënë në dëshpërim për shkak të humbjeve të pësuar nga goditjet e armiqve. Në të gjitha çastet kritike Partia ka vepruar me urtësi, pjekuri dhe guxim, u ka treguar masave gjendjen e vërtetë, u është drejtuar atyre, është mbështetur fort në to dhe kurdoherë ka dalë ngadhënjese.

Në situatat e vështira Partia ka manovruar me elasticitet, por kurrë nuk ka humbur nga pamja qëllimin dhe detyrat strategjike.

Në të tilla situata është provuar qëndrueshmëria e lidhjeve të Partisë me popullin dhe janë çelikosur më tej këto lidhje.

6. — PPSH ka siguruar zhvillimin pa ndërprerje të revolucionit.

Ky revolucion ka kaluar nëpër tri etapa kryesore: etapa antiimperialiste, demokratike e fitores së pavarësisë kombëtare dhe e vendosjes së pushtetit popullor; etapa e ndërtimit të bazave të socializmit; etapa e ndërtimit të plotë të shoqërisë socialiste, e cila është në zhvillim.

Të tria etapat janë zhvilluar jo vetëm pa asnjë ndërprerje, por edhe të gërshetuara me njëra-tjetrën. Njëra etapë ka përgatitur premisat për etapën tjetër.

Në rrugën e revolucionit në Shqipëri nuk ka tërheqje e zigzage të thella, për arsye se nuk ka pasur zbatim të tij të shkaktuar nga kushte objektive dhe sepse PPSH, udhëheqësja e revolucionit, ka ndjekur gjithnjë një vijë të drejtë marksiste-leniniste.

Ndër detyrat e shumta me karakter politik, ekonomik dhe ideologjik të revolucionit, në një periudhë të caktuar, PPSH ka vënë në plan të parë njërën ose tjetrën detyrë themelore sipas kushteve shoqërore konkrete dhe problemeve që duheshin zgjidhur, por ajo ka mbajtur parasysh gjithmonë se vetëm zhvillimi i pandërprerë i revolucionit socialist në të gjitha fushat, në të gjithë mënyrën e prodhimit e në superstrukturë siguron ecjen e vazhdueshme përpara drejt shoqërisë komuniste.

PPSH e ka siguruar fitoren e revolucionit në radhë të parë nëpërmjet zgjidhjes revolucionare të tri detyrave çelës: bashkimit të masave popullore në një front të vetëm rreth Partisë; organizimit të kryengritjes së armatosur për të përmbysur pushtetin e vjetër, krijimit të forcave të armatosura popullore dhe përgatitjes së përgjithshme të popullit për mbrojtjen e fitoreve; vendosjes së diktaturës së proletariatit dhe përsosjes së saj të vazhdueshme.

7. — Bashkimi i popullit rreth Partisë është mishëruar në Frontin Demokratik (vazhdim i drejtpërdrejtë i Frontit Nacionalçlirimtar).

Me anë të Frontit Partia ka arritur të bashkojë në një organizatë të madhe politike klasat, shtresat, grupet dhe elementët e veçantë, aleatë të klasës punëtore, në etapat e ndryshme të revolucionit. Me anë të Frontit është bërë e mundur

që të mos mbetet jashtë ndikimit të politikës proletare e të udhëheqjes së Partisë asnjë nga këta aleatë.

Fronti ka qenë mbështetja më e gjerë politike e Partisë dhe e pushtetit popullor.

Fronti Demokratik u krijua dhe mbeti kurdoherë një bashkim vullnetar i masave të popullit nga poshtë dhe jo një koalicion partish politike.

Në të gjitha etapat ai ka pasur në themel aleancën e klasës punëtore me fshatarësinë punonjëse nën udhëheqjen e klasës punëtore. Baza më e gjerë e tij ka qenë fshatarësia punonjëse.

Partia e Punës e Shqipërisë ka qenë vazhdimisht forca e vetme udhëheqëse e Frontit dhe e vetmja parti politike në të.

Parti politike të vërteta borgjeze në Shqipëri nuk ka pasur dhe nuk u formuan as pas themelimit të Partisë Komuniste të Shqipërisë. PKSH nuk ishte kundër krijimit të partive të tjera antifashiste dhe kundër bashkëpunimit me to në çështjen e organizimit të luftës kundër pushtuesve, po që se parti të tilla do të formoheshin.

Por ajo i luftoi dhe i shkatërroi organizatat politike, si Balli Kombëtar e Legaliteti, që u krijuan nga çifligarët dhe borgjezia reaksionare me nxitjen e përkrahjen e pushtuesve italianë e gjermanë dhe që u përpoqën të shkatërronin Partinë dhe Frontin e të ndalonin ngadhënjimin e revolucionit popullor. Partia asgjësoi gjithashtu orvatjet që bënë pas luftës elementët çifligarë e borgjezë me nxitjen e përkrahjen e imperialistëve amerikanë dhe anglezë për të krijuar parti politike reaksionare, si armë për të përmbysur pushtetin popullor.

Fakti historik që në vend nuk ka pasur parti të tjera politike, përveç PPSH, ka qenë shumë dobiprurës për klasën punëtore, për popullin, për revolucionin dhe socializmin në Shqipëri. Ky fakt i ka dhënë dorë Partisë të kryente më mirë e më lehtë rolin udhëheqës, si parti e klasës punëtore, në të gjitha etapat e revolucionit.

Qenia e PPSH si e vetmja parti politike në vend ka ndihmuar që të ushtrohet më mirë demokracia socialiste për masat punonjëse pas triumfit të revolucionit popullor.

Partia e Punës e Shqipërisë ka shprehur e ka mbrojtur jo vetëm interesat e klasës punëtore por edhe të fshatarësisë punonjëse, të të gjithë popullit shqiptar, të bashkuar në Frontin

Demokratik, duke i shikuar këto interesa në prizmin e socializmit.

PPSH e ka parë kurdoherë bashkimin e popullit në Front si një bashkim klasash, shtresash dhe njerëzish që i lidhin interesa dhe qëllime të përbashkëta për një ose më shumë etapa të caktuara historike. Ky bashkim është krijuar dhe është forcuar në luftën për liri, pavarësi kombëtare e socializëm, në luftën e papajtueshme kundër armiqve të klasës, të brendshëm e të jashtëm.

Nga njëra anë, Partia ka luftuar shfaqjet sektare — rastet e ngatërrimit të njerëzve të popullit me armiqtë, të vlerësimit të kontradiktave joantagoniste si antagonistë, të mungesës së durimit për të punuar me njerëz të popullit të paqartë politikisht etj. Nga ana tjetër, ajo ka luftuar shfaqjet oportuniste — rastet e mungesës së vigjilencës ndaj armiqve të klasës ose të zbutjes së luftës së klasave në gjirin e Frontit, prirjet e elementëve oportunistë për të mos ruajtur pavarësinë e plotë ideologjike, politike e organizative të Partisë në Front, si edhe rolin e saj si udhëheqëse e vetme e tij.

Kjo luftë ka qenë e domosdoshme për të ruajtur e për të forcuar vazhdimisht bashkimin e popullit në Front.

8. — Revolucioni në Shqipëri fitoi me anë të kryengritjes së armatosur popullore dhe mbrohet nga populli i armatosur.

Për kushtet konkrete kjo kryengritje nuk mund të ishte një shpërthim i menjëhershëm. Zhvillimi i kryengritjes ishte një proces i tërë që filloi me demonstrata antifashiste dhe veprime të vogla luftarake e u rrit shkallë-shkallë në kryengritje të përgjithshme popullore.

Organizimi i kryengritjes së armatosur, duke synuar ngritjen në luftë me armë në dorë të masave popullore, kërkonte medoemos përgatitjen e ushtrisë popullore nacionalçlirimtare, e cila të ishte e zonja të shpartallonte forcat e armatosura të armikut, të shkatërronte aparatën e tij shtetëror, të çlironte vendin nga pushtuesit, të siguronte vendosjen e pushtetit popullor e të bëhej mbrojtësja e këtij pushteti. Për të plotësuar të tilla detyra ishte e domosdoshme që kjo ushtri popullore të organizohej si një ushtri e rregullt e popullit dhe e shtetit të ri shqiptar.

Kryengritja e armatosur dhe krijimi i forcave të armatosura popullore kaluan nëpërmjet tri fazave kryesore:

Në fazën e parë, u hodhën bazat për kryengritjen e përgjithshme të armatosur dhe për organizimin e Ushtrisë së rregullt Nacionalçlirimtare. Në këtë fazë u krijuan njësitet guerile, çetat e batalionet partizane të rregullta, çetat territoriale të vetëmbrojtjes dhe u bë përgatitja moralo-politike e përgjithshme e masave të popullit për kryengritjen e armatosur.

Në fazën e dytë, lufta u shndërrua në kryengritje të përgjithshme popullore, çetat e batalionet partizane u organizuan në një Ushtri të centralizuar Nacionalçlirimtare, të udhëhequr nga një shtab i përgjithshëm. Në këtë fazë u formuan brigadat dhe grupet partizane. U krijua gjithashtu edhe pushteti ushtarak i prapavijave.

Në fazën e tretë, kryengritja e përgjithshme popullore çoi në dëbimin e pushtuesve dhe në çlirimin e plotë të vendit, në asgjësimin e organizatave dhe forcave të armatosura reaksionare, vegla të pushtuesve, në shkatërrimin e plotë të aparatit shtetëror të pushtuesve e të tradhtarëve. Në këtë fazë Ushtria Nacionalçlirimtare u shndërrua e tëra në ushtri të rregullt të popullit e të shtetit shqiptar të demokracisë popullore.

Kryengritja u frymëzua dhe filloi në qytet. Me zgjerimin dhe forcimin e saj qendra e gravitetit kaloi në fshat. Fshati u bë baza kryesore e kryengritjes dhe fshatarësia forca kryesore e saj. Në të njëjtën kohë kryengritja, si një e vetme, shkoi duke u zgjeruar e duke u thelluar edhe në qytet.

Forma kryesore e luftës së armatosur ishte lufta partizane. Veprimet luftarake partizane dalloheshin nga karakteri i tyre sulmues dhe i pandërprerë, nga manovrimi i shkathët me lëvizje të shpejta e të shumta, nga befasia e goditjeve, nga iniciativa e madhe e komandave të të gjitha shkallëve, nga shfrytëzimi i përsosur i terrenit. Përdorimi me mjeshtëri i taktikës së luftës partizane, morali i lartë i luftëtarëve, mbështetja dhe pjesëmarrja e drejtpërdrejtë e masave popullore në luftë neutralizonin dhe kapërcenin epërsinë e armikut në numër, sidomos në teknikë luftarake, siguronin ruajtjen e forcave të ushtrisë popullore dhe dëmtimin në një shkallë të lartë ose asgjësimin e kundërshtarit.

Forcat e armatosura popullore, që siguruan tok me popullin kryengritës fitoren e revolucionit, shërbyen si një mbështetje e fuqishme dhe e pazëvendësueshme për zhvillimin e tij të pandërprerë e fitimtar në të gjitha fushat, për mbrojtjen e fitoreve të tij nga synimet dhe veprimtaria armiqësore

e forcave të brendshme reaksionare, e imperialistëve dhe revizionistëve modernë. Ushtria Popullore është një nga armët më të rëndësishme të diktaturës së proletariatit. Organet e Sigurimit të Shtetit janë syri vigjilent i kësaj diktature.

Me forcimin dhe përsosjen e pushtetit politik, në rrjedhën e ndërtimit socialist të vendit, forcat e armatosura përsosën organizimin, armatimin dhe teknikën ushtarake, përgatitjen dhe aftësitë e tyre politike e luftarake. Shteti socialist dhe populli nuk kanë kursyer asgjë për forcimin dhe modernizimin e pareshtur të forcave të armatosura popullore.

PPSH ka treguar kujdes të vazhdueshëm për të ruajtur dhe për të forcuar karakterin thellësisht popullor të forcave të armatosura, lidhjet e tyre me popullin, kalitjen e tyre revolucionare, udhëheqjen e tyre nga Partia.

Forcat e rregullta të armatosura janë vetëm një pjesë e popullit të armatosur. Atdheun socialist e mbron gjithë populli, i cili stërvitet ushtarakisht për luftën popullore, që është mjeti më i sigurt për shkatërrimin e agresorëve. Partia e Punës e Shqipërisë ka vënë plotësisht në zbatim parimin marksist-leninist të armatosjes dhe të përgatitjes ushtarake të popullit, duke siguruar që masat e gjera popullore të jenë njëkohësisht edhe ndërtuese edhe mbrojtëse të socializmit.

9. — Pushteti popullor në Shqipëri lindi në luftën për çlirimin kombëtar si diktaturë e forcave demokratike revolucionare, kurse menjëherë pas Çlirimit të vendit filloi të kryente funksionet e diktaturës së proletariatit.

Ai u vendos duke shkatërruar nga themelet pushtetin politik të pushtuesve, të çifligarëve dhe të borgjezisë reaksionare. Përpara se të çlirohej plotësisht vendi problemi i pushtetit ishte zgjidhur në dobi të forcave revolucionare.

Partia, duke e vlerësuar çështjen e pushtetit politik si problemin themelor të revolucionit, e lidhi ngushtë luftën për çlirimin kombëtar me marrjen e pushtetit nga ana e masave popullore revolucionare. Prandaj, krahas zgjerimit dhe forcimit të luftës së armatosur, rritej e forcohej edhe pushteti popullor mbi gërmadhat e pushtetit të vjetër. Nga ana e tij, pushteti i ri shërbente si një mbështetje e shëndoshë për kryengritjen e armatosur popullore.

Duke hedhur parullën: «Këshillat nacionalçlirimtarë i vetmi pushtet i popullit në Shqipëri», Partia përgatiti masat të

shkatërronin krejt pushtetin e pushtuesve e të tradhtarëve dhe të mos lejonin rivendosjen e pushtetit të vjetër çifligaro-borgjez. Në këtë mënyrë sigurohej edhe udhëheqja e pandarë e saj në pushtetin e ri, të krijuar nga ajo. Kur u krijuan kushtet e nevojshme, Partia organizoi menjëherë themelimin e shtetit të ri shqiptar të demokracisë popullore me qeverinë demokratike revolucionare si të vetmen qeveri të popullit shqiptar, pa pritur që të çlirohej më parë gjithë vendi.

Duke u mbështetur në vullnetin e masave të gjera popullore dhe duke mos harruar për asnjë çast perspektivën e zhvillimit të revolucionit nacionalçlirimtar në revolucion socialist, Partia nuk e ndau kurrë pushtetin me borgjezinë dhe ruajti të paprekur udhëheqjen e klasës punëtore në pushtetin e ri politik. Ajo shkatërroi presionin që bënë reaksioni i brendshëm dhe imperialistët amerikanë e anglezë, gjatë luftës e në vitet e para pas Çlirimit, për të sjellë në udhëheqje të pushtetit popullor përfaqësues të çifligarëve e të borgjezisë reaksionare. Ajo dërrmoi gjithashtu qëndrimet tradhtarë të elementëve oportunistë në udhëheqjen e saj, të cilët u gjuinjëzuan përpara presionit armik dhe pranuan të ndanin pushtetin me borgjezinë.

Organet-bazë të diktaturës së proletariatit janë këshillat popullorë, vazhdues të drejtpërdrejtë të këshillave nacionalçlirimtarë.

Diktatura e proletariatit shërbeu dhe shërben si armë vendimtare për zhvillimin e pandërprerë të revolucionit socialist në të gjitha fushat e për mbrojtjen e fitoreve të tij. Nëpërmjet saj realizohet demokracia socialiste, e cila ka ardhur vazhdimisht duke u zgjeruar e përsosur. Ajo u siguron klasës punëtore, fshatarësisë kooperativiste dhe punonjësve të tjerë të ushtrojnë pushtetin si nëpërmjet organeve shtetërore përfaqësuese, ashtu edhe drejtpërsëdrejti, të marrin pjesë gjë-rësisht e gjallërisht në qeverisjen e vendit. Një mjet shumë i rëndësishëm i pjesëmarrjes së masave në qeverisje është kontrolli i drejtpërdrejtë punëtor e fshatar, i cili ushtrohet mbi këdo e mbi çdo gjë, mbi tërë veprimtarinë e organeve shtetërore dhe ekonomike, të aparateve administrative e kuadrove. Ky kontroll, ashtu si gjithë diktatura e proletariatit, udhëhiqet nga ideologjia e politika proletare e Partisë.

Themeli i diktaturës së proletariatit është aleanca e klasës punëtore me fshatarësinë punonjëse nën udhëheqjen e kla-

sës punëtore. Fshatarësia shqiptare e ka parë kurdoherë diktaturën e proletariatit si pushtetin e vet, sepse ky është i pari dhe i vetmi pushtet që i ka përmbushur asaj dëshirat dhe ëndrrat shekullore, i ka siguruar asaj lirinë e tokën, e ka nxjerrë nga mjerimi e prapambetja dhe i ka garantuar një përparim të shpejtë në të gjitha fushat në rrugën e socializmit.

PPSH ka luftuar me vazhdimësi kundër çdo shfaqjeje dhe prirjeje të elementëve oportunistë për liberalizimin e pushtetit, për shndërrimin e tij në «demokraci për të gjithë», si edhe kundër sëmundjes së burokratizmit.

Kjo luftë, ka qenë e domosdoshme për të ruajtur karakterin proletar të pushtetit popullor, për të mënjanuar shkëputjen e tij nga masat e popullit, për të mos lejuar degjenerimin borgjez e revizionist të diktaturës së proletariatit.

PPSH e shikon luftën kundër burokratizmit e liberalizmit si një aspekt të luftës së klasave. Si e tillë, ajo do të vazhdojë përdërisa të vazhdojë edhe lufta e klasave.

Diktatura e proletariatit është arma vendimtare në duart e Partisë, në duart e klasës punëtore e të masave të tjera punonjëse edhe për ndërtimin e plotë të shoqërisë socialiste e komuniste. PPSH ndjek kursin e ruajtjes, të forcimit dhe të përsosjes së vazhdueshme të diktaturës së proletariatit derisa të zhduken krejt klasat dhe të jetë zhdukur çdo rrezik i jashtëm për shoqërinë komuniste.

10. — Në lëmin ekonomik revolucionin ka zgjidhur dy detyra kryesore. Së pari, u asgjësua baza ekonomike e çifligarëve dhe e borgjezisë, u zhduk prona private dhe u vendos prona shoqërore socialiste mbi mjetet e prodhimit si në qytet ashtu dhe në fshat. Së dyti, u zhduk prapambetja ekonomike dhe struktura e njëanshme e ekonomisë që përbëhej kryesisht nga prodhimi i vogël bujqësor, u ndërtua struktura e re e shumëdegëshe e saj që e përbën prodhimi i madh industrial e bujqësor, i mbështetur kryesisht në përdorimin e teknikës moderne.

Për vendosjen e marrëdhënieve socialiste në prodhim Partia nuk priti sa të zhvilloheshin në një shkallë të lartë forcat prodhuese që kishin mbetur prapa. Ajo i ndërtoi këto marrëdhënie (më parë në qytet e pastaj në fshat) përpara se të ndërtohej plotësisht baza adekuate materialo-teknike. Krahas

zhvillimit të forcave prodhuese, Partia i ka përsosur vazhdimisht marrëdhëniet socialiste në prodhim në të gjitha fushat — të pronës, të shpërndarjes, të qarkullimit, të drejtimit me plan të ekonomisë, duke mos lejuar të krijohet asnjë hendek midis tyre. Në këtë mënyrë marrëdhëniet socialiste në prodhim kanë shërbyer gjithnjë si një mbështetje e shëndoshë dhe shtytje e fuqishme për zhvillimin me ritme të shpejta të forcave prodhuese.

Mbeturinat e marrëdhënieve feudale u asgjësuan me anë të reformës agrare që shpronësoi pa shpërblim çifligarët dhe ua dha tokën fshatarëve të varfër. Kjo reformë, meqenëse u krye në kushtet e zhvillimit të revolucionit socialist, preku edhe marrëdhëniet kapitaliste në fshat.

Prona e madhe dhe e mesme kapitaliste në qytet u zhduk dhe u zëvendësua me pronën shoqërore socialiste nëpërmjet shtetëzimit. Forma e kapitalizmit shtetëror nuk u përdor. Shtetëzimi u krye në rrugë thellësisht revolucionare mbi bazën e shpronësimit pa shpërblim.

Prona private e prodhuesve të vegjël në qytet u shndërrua në pronë socialiste me anë të bashkimit vullnetar të këtyre prodhuesve në kooperativa artizanati, të cilat u shkrinë, më në fund, në ndërmarrjet shtetërore.

Prona private e prodhuesve të vegjël në fshat u shndërrua në pronë shoqërore kooperativiste me anë të kolektivizimit të bujqësisë. Kolektivizimi u fillua dhe u përfundua pa bërë më parë shtetëzimin e tokës që zotëronin prodhuesit e vegjël, por që, në bazë të ligjit, nuk mund ta shisnin e ta blinin, dhe pa prituri që të industrializohej më parë vendi, por krahas ngritjes e zhvillimit të industrisë së re socialiste. Gjatë procesit të kolektivizimit të bujqësisë dhe të zhvillimit të industrisë krijohej dhe baza materialo-teknike e prodhimit të madh socialist në fshat, kurse shtetëzimi i tokës u krye de jure me Kushtetutën e re, më 1976.

Kolektivizimi i bujqësisë u bë mbi bazën e bindjes së fshatarësisë në epërsinë e sistemit socialist të bujqësisë. Këtë bindje ajo e krijoi me ndihmën e Partisë nga vetë përvoja e vet. Partia e ka zbatuar kurdoherë me rreptësi parimin leninist të vullnetit të lirë të fshatarëve për t'u bashkuar në kooperativë. Fshatarësia e mesme, ashtu si fshatarësia e varfër, përqafoi rrugën e kolektivizimit dhe hyri në masë në kooperativa.

Forma e vetme që u përdor për kolektivizimin ishte kooperative bujqësore e prodhimit, e ngritur mbi bazën e pronës shoqërore mbi mjetet e prodhimit, të punës së përbashkët dhe të shpërndarjes së prodhimit vetëm sipas punës së kryer nga çdo anëtar i kooperativës.

Si çelës kryesor për zhvillimin e forcave prodhuese dhe për ndërtimin e një ekonomie të shumanshme shërbeu industrializimi socialist i vendit. Industrializimi krijoi mundësitë reale për ngritjen dhe zhvillimin e degëve të reja të ekonomisë, për krijimin e një bujqësie të përparuar shumëdegëshe dhe për intensifikimin e saj.

Në industrializimin socialist të vendit radha e parë i është dhënë kurdoherë ngritjes dhe zhvillimit të industrisë së rëndë. Rrjedhimisht, pesha e prodhimit të mjeteve të prodhimit ka ardhur gjithnjë duke u rritur. Njëkohësisht i është kushtuar rëndësi e posaçme zhvillimit me ritme të shpejta të industrisë së lehtë. Partia është përpjekur gjithashtu të sigurojë një zhvillim të harmonizuar të industrisë e të bujqësisë. Vetëm mbështetja në të dyja këmbët — industrinë dhe bujqësinë — siguron ndërtimin e një ekonomie të fortë, të qëndrueshme e të pavarur si edhe zhvillimin e saj të shpejtë e të pandërprerë.

Drejtimi i ekonomisë dhe i ndërtimit socialist ka qenë drejtim i centralizuar, demokratik, mbi bazën e një plani unik e të përgjithshëm shtetëror.

Ekonomia e re socialiste shumëdegëshe është ngritur e zhvilluar, baza materialo-teknike është krijuar duke u mbështetur kryesisht në forcat njerëzore, në burimet financiare e pasuritë natyrore dhe në mjetet e tjera të brendshme; ato i ndërtoi vetë populli shqiptar nën udhëheqjen e partisë revolucionare të klasës punëtore.

Në këtë mënyrë, PPSH me anë të diktaturës së proletariatit ka siguruar: kalimin nga gjendja e prapambetur gjysmë-feudale e vendit drejtpërdrejt në socializëm duke kapërcyer fazën e kapitalizmit të zhvilluar; zhvillimin me ritme të shpejta të ekonomisë popullore në rrugën e socializmit; pavarësinë ekonomike të vendit, si një faktor i domosdoshëm për ruajtjen e pavarësisë politike.

11. — PPSH e ka lidhur ngushtë ngritjen e zhvillimin e ekonomisë socialiste me zhvillimin e kulturës popullore, duke siguruar realizimin e një revolucioni të vërtetë kulturor në marsim të pandërprerë.

Zhvillimin e kulturës, revolucionin kulturor Partia e ka shikuar, nga njëra anë, si pjesë të programit të zhvillimit të forcave prodhuese, nga ana tjetër, si pjesë të revolucionit ideologjik.

Në vështrimin e parë, me anë të politikës dhe të veprimtarisë revolucionare të saj e të shtetit socialist, ajo ka arritur: zhdukjen e prapambetjes kulturore të trashëguar nga e kaluara; shndërrimin e arsimit e të kulturës nga një privilegj për një pakicë njerëzish të klasave të pasura në një pasuri për masat e gjera të popullit; përgatitjen e një armate kuadrosh e specialistësh të lartë e të mesmë të profileve të ndryshme, për të gjitha nevojat e ekonomisë, të kulturës, të drejtimit shtetëror; kualifikimin arsimor-teknik të masës së punëtorëve, të bujqve, të nëpunësve; zhvillimin e një revolucioni të thellë tekniko-shkencor.

Në vështrimin e dytë, Partia ka krijuar një arsim, një shkencë, një kulturë përparimtare, revolucionare, me brendi proletare, marksiste-leniniste; ka përgatitur kuadro, specialistë, punëtorë e kooperativistë me shkollë, njerëz të artit e të kulturës — luftëtarë e shërbyes besnikë të popullit, të revolucionit, të komunizmit.

Në kulturën socialiste shqiptare mishërohet ndërthurja harmonike e kombëtares me ndërkombëtares, e traditës përparimtare me të rene revolucionare, kurse sunduese në të është kurdoherë ideologjia proletare.

12. — Në përpunimin e vijës politike e në gjithë veprimtarinë e saj PPSH është nisur nga parimi marksist-leninist, sipas të cilit lufta e klasave është një ligj objektiv dhe forcë kryesore lëvizëse e shoqërisë deri në zhdukjen e plotë të klasave, në komunizëm.

Zbatimi në mënyrë konsekuente i këtij parimi i ka dhënë mundësi Partisë të ndjekë në çdo etapë të revolucionit një vijë të drejtë për luftën e klasave, si pjesë organike e vijës së saj të përgjithshme dhe si kusht i domosdoshëm për zhvillimin e pandërprerë të revolucionit, për fitoren e socializmit

mbi kapitalizmin, për ta mbrojtur dhe për ta çuar vazhdimisht përpara këtë fitore.

Luftë klasore është: lufta e popullit për çlirimin e vendit nga imperialistët fashistë italianë e gjermanë, për fitoren e pavarësisë kombëtare, për mbrojtjen e kësaj pavarësie nga çdo synim ekspansionist e grabitqar imperialist; lufta për asgjësimin e sundimit politik çifligaro-borgjez, për vendosjen, për ruajtjen e për forcimin e diktaturës së proletariatit; lufta për likuidimin e bazës ekonomike të feudalizmit e të kapitalizmit e për ndërtimin, forcimin e zhvillimin e bazës ekonomike të socializmit; lufta për shkatërrimin e çdo qëndrese e veprimtarie armiqësore të klasave shfrytëzuese, për vetë zhdukjen e këtyre klasave; lufta kundër mbeturinave të tyre; lufta kundër elementëve të rinj kapitalistë; lufta kundër tradhtarëve të Partisë, të socializmit e të popullit; lufta kundër koncepteve, zakoneve të vjetra me brendi reaksionare-patriarkale, feudale, borgjeze; lufta kundër psikologjisë mikroborgjeze të pronës, të punës, të mënyrës së jetesës; lufta kundër agresionit të jashtëm ideologjik e kundër ideologjisë borgjeze e revizioniste në përgjithësi; lufta kundër politikës dhe veprimtarisë agresive, shtypëse e shfrytëzuese të imperialistëve dhe e socialimperialistëve; lufta kundër revizionizmit modern e reaksionit ndërkombëtar.

Rëndësi të madhe për të ndjekur një vijë të drejtë në luftën e klasave ka përcaktimi i armiqve kryesorë klasorë në një-rën ose tjetrën periudhë të revolucionit.

Në periudhën e Luftës Antifashiste Nacionalçlirimtare armiqtë kryesorë kanë qenë fashistët italianë e gjermanë, prandaj kundër tyre drejtohej edhe tehu kryesor i luftës. Në kushtet kur Partia ndiqte vijën e bashkimit të të gjithë popullit në Frontin Nacionalçlirimtar pa dallim klase dhe bindjeje politike, ajo bëri shumë përpjekje për të mos e shndërruar kontradiktën midis masave popullore dhe çifligarëve e borgjezisë së madhe në kontradiktë kryesore antagoniste. Ndërkaq, çifligarët e borgjezia reaksionare me organizatat e tyre politike, Balli Kombëtar e Legaliteti, shikonin si armik kryesor Partinë Komuniste dhe Frontin Nacionalçlirimtar. Ata i hapën luftë me armë Partisë e Frontit dhe u përpoqën t'i shkatërronin, duke u bashkuar në një front të vetëm me pushtuesit. Në këto rrethana, Partia dhe Fronti ishin të detyruar t'i luftonin dhe t'i shkatërronin fund e krye organizatat dhe for-

cat e armatosura të reaksionit të brendshëm, duke përdorur dhunën revolucionare. Kështu, lufta kundër pushtuesve u gërshtua me luftën kundër klasave kryesore shfrytëzuese të vendit, vegla të skllavëruesve fashistë italianë e të nazistëve gjermanë. Kjo bëri që Lufta Nacionalçlirimtare të çonte jo vetëm në çlirimin e atdheut nga shkelësit e huaj, por edhe t'i përmbyste e t'i zhvishte krejt nga pushteti politik klasat kryesore shfrytëzuese të vendit.

Gjatë periudhës së ndërtimit socialist, armiqtë kryesorë klasorë kanë qenë: **brenda vendit** — klasat shfrytëzuese të përmbysura; pas zhdukjes së tyre, mbeturinat e këtyre klasave dhe tradhtarët; **jashtë vendit** — imperializmi me imperialistët amerikanë në krye, më pas, edhe socialimperialistët sovjetikë e socialimperialistët kinezë.

Me një ashpërsi të veçantë PPSH ka luftuar revizionizmin modern, pjellë dhe agjenturë e imperializmit. Lufta parimore e papajtueshme që ka bërë qysh në fillim kundër revizionistëve jugosllavë e ka pajisur atë me një përvojë e mprehtësi të madhe revolucionare për të njohur dhe për të luftuar më mirë e më me vendosmëri revizionistët hrushovianë, revizionistët kinezë si edhe rrymat e tjera të revizionizmit. Revizionizmi modern ndërkombëtar përbën një armik të egër të proletariatit e të popujve, të lëvizjes komuniste e çlirimtare botërore. Luftën kundër revizionizmit në lëmin ideologjik e politik PPSH e quan si një kusht të domosdoshëm për të luftuar me sukses kundër imperializmit e socialimperializmit, për sigurimin e fitores përfundimtare të revolucionit socialist në Shqipëri dhe në shkallë botërore.

Duke e zhvilluar dhe duke e udhëhequr drejt në të gjitha etapat e revolucionit luftën e klasave kundër armiqtë të brendshëm e të jashtëm të popullit e të socializmit, PPSH ka fituar në këtë luftë një vigjilencë e një kalitje të lartë si parti revolucionare e klasës punëtore.

13. — PPSH ka luftuar dhe punuar kurdoherë si repart i lëvizjes punëtore e komuniste ndërkombëtare.

Me sigurimin e fitores së revolucionit dhe me ndërtimin me sukses të socializmit në vendin e vet, ajo ka kryer njëkohësisht detyrën e saj themelore internacionaliste kundrejt proletariatit dhe revolucionit proletar botëror.

Në luftën për çlirimin kombëtar e shoqëror dhe për ndërtimin socialist të vendit, PPSH nuk e ka veçuar asnjëherë veten nga lëvizja revolucionare botërore. Përkundrazi, ajo e ka ndier gjithnjë si nevojë përkrahjen e fuqishme të kësaj lëvizjeje, ka vlerësuar drejt rëndësinë e kësaj përkrahjeje dhe është mbështetur kurdoherë në ndihmën e partive të tjera marksiste-leniniste, të lëvizjes çlirimtare të popujve, veçanërisht në ndihmën e vendeve socialiste, si në luftën për çlirimin kombëtar ashtu dhe në ndërtimin e socializmit.

PPSH i ka edukuar komunistët dhe gjithë popullin shqiptar me një frymë të thellë të internacionalizmit proletar.

Revolucioni i madh Socialist i Tetorit ka qenë kurdoherë për Partinë e Punës dhe punonjësit e Shqipërisë i dashur dhe i shtrenjtë.

Mësimet e Revolucionit të Tetorit, përvoja e Internacionales së Tretë në përgjithësi e të Partisë Bolshevike në veçanti u kanë shërbyer Partisë së Punës të Shqipërisë dhe punonjësve shqiptarë si udhërrëfyes në rrugën e tyre revolucionare, i kanë frymëzuar në luftën për liri, për pavarësi e për socializëm.

PPSH ka rrënjësuar në zemrat e komunistëve dhe të gjithë popullit ndjenjën e dashurisë së dëlirë e të flaktë për proletarët, popujt dhe forcat revolucionare të mbarë botës.

Një dashuri e besnikëri të pakufishme ka ushqyer Partia dhe populli shqiptar për shtetin e parë socialist, të dalë nga Revolucion i Tetorit e të krijuar nga V.I.Lenini dhe J.Stalini. Kjo dashuri e besnikëri është e bazuar gjithnjë në parimet e marksizëm-leninizmit. Kur në krye të partisë komuniste e të shtetit sovjetik erdhën revizionistët hrushovianë, PPSH u shpalli atyre luftë parimore pa kompromis duke dalë në mbrojtje të rrugës së lavdishme të Partisë Bolshevike e të popujve sovjetikë, në mbrojtje të J. Stalinit e të mësimëve të Tetorit, të marra nëpër këmbë nga revizionistët, duke e quajtur këtë një detyrë të vetën internacionaliste.

Në kuadrin e luftës për mbrojtjen e marksizëm-leninizmit e të socializmit në shkallë ndërkombëtare, PPSH ka mbrojtur PK e RP të Kinës në çastet më të vështira që kanë kaluar, pa pasur frikë se, në këtë mënyrë, tërhiqte mbi vete tërbimin dhe zjarrin e imperialistëve amerikanë, të socialimperialistëve sovjetikë, të revizionizmit modern. Por kur doli sheshit tradhtia e udhëheqësve kinezë, karakteri borgjezo-revizionist i ideolo-

gjisë dhe i politikës së tyre, synimi për shndërrimin e Kinës në një fuqi socialimperialiste, PPSH nuk ngurroi t'i shpallë luftë të papajtueshme revizionizmit e socialimperializmit kinëz, me të njëjtën vendosmëri sikundër edhe revizionizmit e socialimperializmit sovjetik.

Me partitë marksiste-leniniste dhe me shtetet socialiste PPSH ka ndjekur kurdoherë politikën e vendosjes dhe të forcimit të marrëdhënieve vëllazërore të bashkëpunimit të singertë e të ndihmës njëri-tjetrit mbi bazën e marksizëm-leninizmit, të internacionalizmit proletar e të luftës kundër imperializmit e revizionizmit.

PPSH ka shprehur gjithnjë solidaritetin me forcat revolucionare në botë, ka përkrahur kurdoherë pa rezerva luftën e proletariatit ndërkombëtar kundër shtypjes e shfrytëzimit kapitalist si edhe luftën çlirimtare të popujve kundër imperializmit e reaksionit, duke i cilësuar luftën e fitoret e tyre edhe si luftë e fitore të saj.

Me luftën e saj parimore, të vendosur e konsekuente kundër imperializmit e revizionizmit modern PPSH ka mbrojtur marksizëm-leninizmin si teoria e vetme shkencore e revolucionit dhe e ndërtimit të shoqërisë socialiste e komuniste; ka mbrojtur kampin socialist e lëvizjen komuniste ndërkombëtare nga synimi dhe orvatjet e imperialistëve e të revizionistëve për t'i përçarë dhe për t'i asgjësuar ato. Pas përçarjes dhe degjenerimit borgjez që shkaktuan revizionistët modernë në vendet socialiste e në partitë komuniste e punëtore, PPSH mbajti lart flamurin e internacionalizmit proletar, duke luftuar për përtëritjen e lëvizjes komuniste ndërkombëtare mbi baza revolucionare marksiste-leniniste, pa revizionistë e tradhtarë e në luftë të papajtueshme kundër tyre. Ajo përshëndeti lindjen e partive të reja marksiste-leniniste në valën e luftës me revizionistët, u tregua e gatshme të bashkëpunojë, mbi bazën e marksizëm-leninizmit e të pavarësisë së çdo partie, për arritjen e këtij qëllimi.

Në të njëjtën kohë, PPSH ka ndjekur politikën e bashkëpunimit midis shtetit të ri shqiptar dhe shteteve josocialiste, pavarësisht nga sistemi i tyre politik-shoqëror.

Në marrëdhëniet e shtetit socialist shqiptar me shtetet e tjera socialiste dhe josocialiste PPSH ka zbatuar parimin revolucionar të respektimit të sovranitetit kombëtar dhe nuk

ka lejuar asnjë ndërhyrje të jashtme në punët e brendshme politike, ekonomike dhe ushtarake.

14. — Zbatimi i vijës së drejtë politike të Partisë është siguruar nga ndjekja e një vije të drejtë organizative, e ndër-tuar mbi parimet e normat marksiste-leniniste të jetës së brendshme të partisë revolucionare të klasës punëtore.

Karakteristikë kryesore e jetës së brendshme të PPSH është **zbatimi revolucionar** i parimeve e normave organizative marksiste-leniniste.

Duke zbatuar në mënyrë revolucionare centralizmin demokratik, që është parimi-bazë i ndërtimit organizativ të partisë marksiste-leniniste, PPSH i ka parë gjithnjë dy anët e këtij parimi (centralizmin e demokracinë) si anë që plotësojnë e jo që përjashtojnë njëra-tjetrën. Ndërthurja organike e centralizmit dhe e demokracisë në jetën e brendshme të Partisë e kanë mbrojtur atë si nga burokratizmi ashtu edhe nga liberalizmi, nga shndërrimi në parti borgjezo-revizioniste.

Dy ndër elementet kryesore që sigurojnë zbatimin e centralizmit demokratik janë kolegjaliteti dhe disiplina e çeliktë.

Zbatimi revolucionar i kolegjalitetit ka siguruar që vendimet e organeve udhëheqëse e të organizatave të partisë të jenë fryt i mendimit të përbashkët, që është kurdoherë mendimi më i thellë, më i pjekur, më i drejtë; që të mos dobësohet udhëheqja e përbashkët, që është udhëheqja më e sigurt; që të mos monopolizohet udhëheqja nga individë të veçantë ose nga nëpunësit e aparateve, gjë që do të vinte Partinë përballë rreziqeve të humbjes së karakterit të saj proletar.

Zbatimi revolucionar i disiplinës së partisë ka siguruar që nga kjo disiplinë të mos përjashtohet asnjë anëtar, me çfarëdo funksioni në Parti, në pushtet, në ekonomi etj.; që secili të japë llogari në organizatën-bazë ose në organin udhëheqës për punën e për sjelljet e tij, për zbatimin e përpiktë të kërkesave të Statutit të Partisë e të detyrave; që të ndiejë thellë përgjegjësinë si anëtar partie e si kuadër komunist; që anëtar i partisë të jetë kurdoherë shembull si luftëtar pararojë.

Rëndësi vendimtare ka pasur zbatimi revolucionar i parimeve e normave marksiste-leniniste në shtimin e radhëve të Partisë me anëtarë të rinj. Kërkesa e Statutit, sipas së cilës anëtar i PPSH mund të jetë çdo punonjës që pranon programin e Statutit të Partisë dhe që punon gjallërisht për t'i vënë

në jetë, që bën pjesë e punon në një nga organizatat e partisë, që zbaton të gjitha vendimet e Partisë dhe paguan rregullisht kuotizacionin, po ashtu orientimi i KQ për t'i dhënë përparësi shtimit të Partisë me komunistë punëtorë, për të sjellë në radhët e saj sa më shumë punonjës nga prodhimi industrial e bujqësor, asnjëherë nuk janë zbatuar mekanikisht e formalisht. Duke mbajtur parasysh këtë kërkesë dhe orientim, kriteri-bazë i pranimeve ka qenë kurdoherë cilësia e komunistit si njeriu më i pastër moralisht, luftëtari më i vendosur për çështjen e popullit, të revolucionit, të komunizmit, proletar nga mendimi e nga veprimi. Me anë të këtij kriteri është siguruar që në Parti të vijnë më të mirët ndër të mirët si revolucionarë të vendosur, më përparimtarët. Çdonjëri që hyn në PPSH e ka plotësisht të qartë se anëtarësia në Parti nuk siguron më shumë të drejta e privilegje se punonjësit e tjerë, nuk krijon kushte për karrierë, por shton më shumë detyrat, lyp më shumë punë e sakrifica.

Shembullin e komunistit si luftëtar pararojë, që s'e ndan fjalën nga vepra, që nuk thuhet përpara vështirësive e pengesave, që qëndron në radhët e para të luftës e të punës, që është gjithmonë i drejtë e i ndershëm, parimor, përparimtar, i guximshëm, PPSH e ka vlerësuar gjithnjë si mjetin kryesor për t'i bindur masat në drejtësinë e vijës së saj, për të krijuar lidhje të ngushta me to.

Sa e nevojshme ka qenë për Partinë të sjellë në trupin e saj gjak të ri e të pastër, për të qëndruar gjithnjë parti proletare e veprimit revolucionar, po aq e nevojshme ka qenë që ajo të spastrohet nga të gjithë ata që në të përpjetën e revolucionit i humbasin cilësitë e luftëtarit pararojë. Partia nuk ka lejuar butësi oportuniste, liberalizëm e sentimentalizëm në zbatimin e këtij ligji, siç e ka quajtur V.I. Lenini një spastrim të tillë të partisë së klasës punëtore. Njëkohësisht, nuk ka lejuar nxitim e sektarizëm. Gjithmonë është ecur me hapa të matur.

15. — Një nga tiparet më dalluese të PPSH ka qenë uniteti monolit ideologjik, politik dhe organizativ i saj.

Këtë unitet ajo e ka farkëtuar dhe e ka ruajtur në luftën e papajtueshme kundër oportunizmit dhe sektarizmit, kundër fraksionit, kundër gjithë armiqtve të brendshëm të Partisë.

Pas shkatërrimit të rrymës trockiste likuidatore në muajt e parë të jetës së saj, pikëpamjet dhe veprimtaria e grupeve dhe e elementëve antiparti nuk kanë arritur asnjëherë të shndërrohen në rryma ideologjike antimarksiste në gjirin e Partisë. Kjo ka ndodhur për shkak se ato janë zbuluar dhe janë luftuar me kohë nga pozita revolucionare dhe për arsye të besnikërisë së komunistëve ndaj marksizëm-leninizmit e vijës së Partisë.

Gjatë gjithë jetës së saj, për të ruajtur unitetin dhe drejtësinë e vijës së vet të përgjithshme, PPSH ka bërë një luftë në dy fronte: kundër oportunizmit të djathtë dhe kundër sektarizmit e dogmatizmit.

Deri në pranverë të vitit 1943 rreziku kryesor për PPSH ka qenë sektarizmi. Rrënjët e këtij rreziku ishin: fryma e theksuar sektare që karakterizonte veprimtarinë e grupeve komuniste dhe që me bashkimin e tyre depërtoi në radhët e Partisë; kuptimi me vështirësi nga ana e ish-anëtarëve të grupeve i vijës së përgjithshme të Partisë për Luftën Antifashiste Nacionalçlirimtare.

Që nga pranvera e vitit 1943 deri në fund të luftës si edhe në gjithë periudhën pas Çlirimit, rreziku kryesor për PPSH ka qenë oportunizmi i djathtë.

Gjatë Luftës Nacionalçlirimtare rrënjët e oportunizmit të djathtë kanë qenë: presioni që ushtronte mbi Partinë borgjezia reaksionare jashtë Frontit dhe borgjezia e mesme brenda Frontit; presioni i reaksionit imperialist anglo-amerikan që synonte të ndalonte fitoren e forcave revolucionare të udhëhequra nga Partia.

Pas Çlirimit, rrënjët e oportunizmit kanë qenë: presioni mbi Partinë i mbeturinave të klasave të përmbysura dhe i kulakëve jashtë Frontit; presioni i borgjezisë së vogël dhe në radhë të parë i masës së fshatarësisë brenda Frontit për disa nga çështjet e politikës ekonomike të Partisë në fshat; presioni imperialist për të përmbysur pushtetin popullor; presioni i ideologjisë borgjeze e revizioniste nga jashtë; presioni i zakoneve dhe i ideologjive të vjetra reaksionare, i paragjykitmeve fetare brenda vendit.

Një burim tjetër i rrezikut të oportunizmit gjatë gjithë jetës së Partisë ka qenë prejardhja mikroborgjeze e shumë anëtarëve të saj; përgatitja e pamjaftueshme ideologjike e një numri të madh komunistësh.

Pas Çlirimit, ndonëse sektarizmi dhe dogmatizmi nuk kanë përbërë ndonjë rrezik të madh për vijën e Partisë, shfaqje të tyre janë dukur në veprimtarinë e komunistëve në çështje të ndryshme me karakter ekonomik, politik dhe ideologjik.

Shfaqjet e sektarizmit i kanë pasur rrënjët kryesisht në ngushtësinë e pikëpamjeve dhe në kapadaillëkun e një numri komunistësh me prejardhje borgjeze të vogël, fshatare dhe zej-tare.

Shfaqjet dogmatike e kanë pasur burimin: në huajtjen e përvojës së vendeve të tjera pa ia nënshtruar atë kushteve të brendshme dhe pa i shikuar me një sy kritik; në përgatitjen e pamjaftueshme teorike dhe në nivelin e ulët arsimor të një numri të mirë komunistësh.

Lufta që ka bërë PPSH kundër oportunizmit, sektarizmit, dogmatizmit, kundër gjithë shfaqjeve të huaja, kundër grupeve dhe elementëve antiparti ka qenë kurdoherë një luftë thellësisht parimore, e përshkuar nga partishmëria marksiste-leniniste. Në këtë luftë Partia është treguar e kujdesshme dhe e matur kundrejt atyre komunistëve që kanë njohur gabimet e veta. Në të njëjtën kohë, me armiqtë e marksizëm-leninizmit, me dezertorët dhe përçarësit e unitetit ka qenë e ashpër dhe e pamëshirshme.

Luftën kundër oportunizmit, sektarizmit dhe kundër gjithë shfaqjeve të huaja në gjirin e saj, PPSH e ka parë gjithnjë si një aspekt, si një jehonë të luftës së klasave që zhvillohet në vend. Zhvillimin e luftës parimore të papajtueshme kundër oportunizmit e sektarizmit dhe kundër fraksionit brenda radhëve të saj, Partia e quan kusht të domosdoshëm për të ruajtur karakterin e vet proletar e për të ndërtuar plotësisht shoqërinë socialiste e komuniste. Kjo luftë do të vazhdojë gjatë gjithë kohës që do të jetojë Partia, sepse për gjithë kohën e kalimit nga socializmi në komunizëm dhe përderisa të mos jetë shkatërruar kapitalizmi në shkallë botërore mbetet objektivistisht prirja dhe rreziku i lindjes së revizionizmit.

16. — PPSH i ka kushtuar vazhdimisht qysh prej themelimit të saj kujdesin më të madh unitetit të udhëheqjes së vet mbi baza marksiste-leniniste.

Këtë ajo e ka vlerësuar si kushtin e parë të domosdoshëm për të siguruar unitetin ideologjik dhe organizativ të të gjithë

Partisë, për të përpunuar një vijë të drejtë revolucionare dhe për ta vënë në jetë këtë vijë.

Për të asgjësuar PPSH ose për ta kthyer në një parti borgjezo-revizioniste armiqtë e klasës e kanë filluar gjithnjë punën e tyre shkatërruese nga orvatjet për të krijuar rryma të kundërta e për të mbjellë përçarje në udhëheqjen e saj. Por këto orvatje, më në fund, gjithmonë kanë dështuar si përfundim i luftës kundër fraksionizmit dhe kundër pajtimit të pikëpamjeve të kundërta, kundër oportunitizmit dhe sektarizmit. Sa herë ka ndodhur që udhëheqës të ndryshëm të kenë kryer shkelje të normave dhe parimeve të Partisë, kjo i ka ndihmuar ata me durim të ndreqen e të vihen në rrugë të drejtë. Por kurdoherë që është vërtetuar se ky ose ai udhëheqës është gju-njësuar përpara vështirësive ose përpara presionit të armiqve të klasës dhe është larguar nga marksizëm-leninizmi ose, më keq, është shndërruar në agjent të borgjezisë e të revizionistëve, atëherë Partia e ka përjashtuar pa ngurrim nga udhëheqja, pa marrë parasysh meritat e mëparshme.

Kryesorja është se lufta kundër elementëve e grupeve antiparti në gjirin e KQ dhe të Partisë ka qenë gjithnjë një luftë parimore; nuk është lejuar kurrë që ajo të degjenerojë në luftë midis individësh për pushtet, siç ndodh në partitë revizioniste. Këtë luftë s'e ka bërë vetëm Komiteti Qendror e Partia, por i gjithë populli, i cili gjithnjë ka thënë fjalën e vet dhe e ka ndihmuar Partinë të demaskojë e të dërrmojë pikëpamjet e veprimtarinë antimarksiste të njërit ose tjetrit tradhtar ose grup armik.

Udhëheqësit e Partisë e të shtetit kanë luajtur një rol të madh për arritjen e fitoreve në revolucionin popullor dhe në ndërtimin socialist. Këta kanë dalë nga gjiri i popullit, janë përgatitur e kalitur si udhëheqës politikë dhe organizatorë masash në luftën revolucionare. Me urtësinë, me vetëmohimin dhe me besnikërinë konsekuente ndaj çështjes së popullit dhe të komunizmit, me ndihmën e përkrahjen e Partisë e të masave popullore ata kanë fituar një autoritet të lartë, përvojë të madhe politike drejtuese, dashuri dhe nderim nga ana e popullit.

Një vend të shquar zë shoku Enver Hoxha. Ai është themeluesi i PPSH dhe e ka udhëhequr atë qysh prej krijimit të saj në të gjitha etapat historike të revolucionit. Ai ka dhënë kontributin më të madh në përpunimin e vijës së saj revolu-

cionare marksiste-leniniste. Me urtësinë, me vendosmërinë, me largpamjen dhe me guximin e tij revolucionar shoku Enver Hoxha ka siguruar zbatimin konsekuent revolucionar të vijës e të normave marksiste-leniniste të Partisë, nuk e ka lënë atë asnjëherë të futet në rrugë pa krye dhe e ka nxjerrë ngadhënjyese në të gjitha situatat e vështira e të ndërlikuara. Në veprat e tij shoku Enver Hoxha ka bërë përgjithësimin teorik marksist-leninist të përvojës revolucionare të PPSH, duke dhënë kështu një kontribut të çmuar në pasurimin e marksizëm-leninizmit.

Enver Hoxha është mësuesi dhe udhëheqësi më i dashur i gjithë popullit shqiptar, të bashkuar në unitet të çeliktë rreth Partisë dhe Komitetit Qendror të saj.

*
*   *
*

Historia e PPSH pasqyron lidhjen dhe pasurimin e teorisë marksiste-leniniste me praktikën e luftës revolucionare të partisë së klasës punëtore dhe të masave punonjëse shqiptare. Ajo dëshmon për forcën vigane frymëzuese, lëvizëse dhe shndërruese që ka marksizëm-leninizmi kur zbatohet me besnikëri dhe në mënyrë krijuese nga një parti revolucionare e klasës punëtore. Ajo vërteton se zbatimi me besnikëri i marksizëm-leninizmit në kushtet e çdo vendi të çon në fitoren e sigurt.

Përvoja e madhe që ka grumbulluar, kalitja dhe pjekuria që ka fituar gjatë rrugës së saj të lavdishme e ndihmojnë PPSH që edhe në të ardhmen të zbatojë një vijë të drejtë revolucionare marksiste-leniniste dhe ta çojë popullin shqiptar në fitoren përfundimtare të socializmit e të komunizmit.

L E N D A

Faqe

HYRJE .....

5

K R E U I

LUFTA PËR THEMELIMIN E PARTISË KOMUNISTE SHQIPTARE (1929-1941)

1. — FILLIMET E LËVIZJES PUNËTORE, RITJA E LËVIZJES
DEMOKRATIKE DHE ANTIIMPERIALISTE NË ÇEREKUN
E PARË TË SHEKULLIT XX 11
Shqipëria — vend bujqësor gjysmëfeudal, 12. — Ndikimi i Re-
volucionit të madh Socialist të Tetorit në Shqipëri, 14. — Re-
volucioni i Qershorit 1924, 15.
2. — LINDJA E LËVIZJES KOMUNISTE 18
Gjendja e mjeruar ekonomike e shoqërore nën regjimin zo-
gist, 18. — Formimi i Grupit Komunist të Korçës, 20. — Lëvizja
komuniste shqiptare dhe Kominterni, 23. — Organizatat e
para punëtoare të udhëhequra nga komunistët, 25. — Pjesë-
marrja e komunistëve në lëvizjen demokratike antizogiste, 26.
3. — ZGJERIMI I LËVIZJES KOMUNISTE DHE LUFTA KUN-
DËR RREZIKUT FASHIST NË VITET 1935-1939 29
Kongresi VII i Internacionales Komuniste, 30. — Komunistët
në krye të lëvizjes revolucionare në rritje, 31. — Shtypi i drej-
tuar nga komunistët, 33. — Shtrirja e organizatave komuniste.
Grupi Komunist i Shkodrës, 34. — Vija e re e lëvizjes komu-
niste shqiptare, 38. — Përpjekjet për zbatimin e vijës së re në
Shqipëri, 40. — Ashpërsimi i mosmarrëveshjeve midis Grupit
të Korçës dhe të Shkodrës, 42. — Lufta kundër agresionit fa-
shist, 45.
4. — KRIJIMI I PARTISË KOMUNISTE — DOMOSDOSHMËRI
HISTORIKE NË KUSHTET E LUFTËS PËR ÇLIRIMIN
KOMBËTAR 47
Vendosja e regjimit fashist të pushtimit, 48. — Fillimet e lë-

vizjes nacionalçlirimtare. Në rend të ditës: bashkimi i komunistëve, 51. — Enver Hoxha, 54. — Vështirësi të reja në rrugën e bashkimit. Grupi i Të Rinjve, 55. — Qëndrimi i komunistëve dhe i popullit shqiptar ndaj agresionit fashist kundër popujve fqinj, 57. — Bashkimi i komunistëve në luftë kundër fashizmit, 59.

5. — **THEMELIMI I PARTISË KOMUNISTE TË SHQIPËRISË** 64
 Bazat ideologjike dhe organizative të Partisë, 66. — Vija politike për Luftën Nacionalçlirimtare, 69.

K R E U   I I

PARTIA KOMUNISTE E SHQIPËRISË — ORGANIZATORE DHE UDHËHEQËSE E LUFTËS PËR ÇLIRIMIN E VENDIT DHE PËR VENDOSJEN E PUSHTETIT POPULLOR (1941-1944)

1. — **ORGANIZIMI I PARTISË. PËRPJEKJET PËR BASHKIMIN
 DHE MOBILIZIMIN E MASAVE NË LUFTËN ANTIFASHIS-
 TE NACIONALÇLIRIMTARE** 75
 Masat e para organizative, 76. — Detyra e parë: lidhja me masat, 77. — Konsulta e Aktivit të PKSH, 83.
2. — **SHKATËRRIMI I RRYMËS FRAKSIONISTE LIKUIDATORE
 DHE VENDOSJA E UNITETIT NË PARTI** 85
 Konferenca e Jashtëzakonshme e Partisë, 87.
3. — **KRIJIMI I FRONTIT NACIONALÇLIRIMTAR. LINDJA E
 PUSHTETIT POPULLOR DHE ZGJERIMI I LUFTËS SË
 ARMATOSUR** 90
 «Zëri i popullit», 91. — Konferenca e Pezës, 92. — Këshillat nacionalçlirimtarë, 94. — Çetat partizane, 96. — Qëndrimi i PKSH ndaj Ballit Kombëtar, 98.
4. — **KONFERENCA I E VENDIT E PKSH. ORIENTIMI PËR
 KRYENGRITJEN E PËRGJITHSHME** 102
 Thellimi i krizës politike në radhët e armiqve, 103. — Në rend të ditës — organizimi i kryengritjes së përgjithshme, 106. — Forcimi i mëtejshëm i unitetit të Partisë, 112.
5. — **ORGANIZIMI I USHTRISË NACIONALÇLIRIMTARE DHE
 I KRYENGRITJES SË PËRGJITHSHME POPULLORE** 114
 Shkatërrimi i fraksionit në qarkun e Vlorës, 115. — Krijimi i Shtabit të Përgjithshëm, 117. — UNÇSH — ushtri popullore revolucionare, 119. — Demaskimi i patriotizmit të rremë të Ballit Kombëtar, 122. — Dënimi i marrëveshjes së Mukjes, 124. — Këshillat nacionalçlirimtarë — i vetmi pushtet i popullit, 127.

6. — PËR FORCIMIN E LUFTËS KUNDËR PUSHTUESVE TË RINJ GJERMANË DHE PËR SHPARTALLIMIN E REAKSIONIT.	129
Gjendja e re pas kapitullimit të Italisë dhe pushtimit të vendit nga nazistët gjermanë, 129. — Shkatërrimi i reaksionit të brendshëm — kusht për të luftuar me sukses kundër pushtuesve, 132. — Asnjë ndërhyrje të jashtme në punët e Luftës Nacionalçlirimtare, 135. — Në radhë të parë forcimi i pushtetit dhe i UNÇSH, 137.	
7. — PKSH ORGANIZATORE E LUFTËS HEROIKE TË POPULLIT SHQIPTAR PËR ASGJËSIMIN E PLANEVE TË ARMIKUT NË DIMRIN 1943 — 1944	140
Dështimi i mësymjes së përgjithshme armike të dimrit, 140. — Provë e madhe e drejtësisë së vijës politike të PKSH, 146.	
8. — THEMELIMI I SHTETIT TË RI TË DEMOKRACISË POPULLORE	150
Për shkatërrimin e manovrave të reja të armiqve, 151. — Kongresi i Përmetit. Krijimi i shtetit të demokracisë popullore, 152.	
9. — ÇLIRIMI I PLOTË I SHQIPËRISË. FITORJA E REVOLUCIONIT POPULLOR	158
Dështimi i mësymjes armike të qershorit 1944, 158. — Mësymja e përgjithshme e UNÇSH, asgjësimi i planeve të reaksionit të brendshëm e të jashtëm, 160. — Përforcimi i themeleve të demokracisë popullore, 163. — Ndërhyrja brutale e udhëheqjes së PK Jugosllave në punët e brendshme të PKSH, 165.	
10. — BILANCI I LUFTËS ANTIFASHISTE NACIONALÇLIRIMTARE DHE SHKAQET E FITORES	173

K R E U   I I I

PARTIA KOMUNISTE E SHQIPËRISË NË LUFTË PËR RINDËRTIMIN E VENDIT DHE PËR ZHVILLIMIN E REVOLUCIONIT SOCIALIST (Dhjetor 1944-1948)

1. — MBROJTJA DHE FORCIMI I PUSHTETIT POPULLOR	181
Ndryshimi rrënjësor i raportit të forcave në botë në dobi të socializmit, 181. — Vështirësitë në gjendjen e brendshme, 184. — Ruajtja dhe forcimi i pushtetit popullor — problemi qendror, 185. — Fronti Demokratik i Shqipërisë, 188. — Politika e jashtme, 190.	
2. — MOBILIZIMI I MASAVE PËR RINDËRTIMIN E VENDIT. SHNDËRRIMET E PARA EKONOMIKO-SHOQËRORE	192
Mbështetja në forcat e brendshme, 192. — Krijimi i sektorit socialist të ekonomisë, 194. — Për zhdukjen e marrëdhënieve të vjetra agrare, 196.	

3. — PËRFORCIMI I SHTETIT TË DEMOKRACISË POPULLORE SI FORMË E DIKTATURËS SË PROLETARIATIT 198
 Vendosmëria e popullit për të vazhduar rrugën e Partisë, 199. — Shpallja e Republikës Popullore të Shqipërisë, 201.
4. — ORIENTIMET E PARTISË PËR THELLIMIN E REVOLUCIONIT DHE NDËRTIMIN E BAZAVE TË SOCIALIZMIT. ZHDUKJA E SHFAQJEVE OPORTUNISTE 203
 Plenumi i 5-të i KQ të PKSH, 204. — Thellimi i shndërrimeve ekonomiko-shoqërore e kulturore, 206. — Tezat për rishikimin e Plenumit të Beratit, 211. — Përpyekjet për normalizimin e jetës së brendshme të Partisë, 213. — Ashpërsimi i luftës së klasave, 215. — Ndryshimi i strukturës ekonomike e shoqërore dhe përfundimet e para në zhvillimin socialist të ekonomisë, 218.
5. — SHKATËRRIMI I NDËRHYRJES ARMIQËSORE TË REVIZIONISTËVE JUGOSLLAVË. DEMASKIMI I VEPRIMTARISË ANTIPARTI TË GRUPIT TË KOÇI XOXES 223
 Qëndresa e PKSH kundër ndërhyrjes jugosllave, 224. — Zbulimi i planeve antimarksiste dhe antishqiptare të udhëheqjes jugosllave, 230. — Plenumi i 11-të i KQ të PKSH. Shkatërrimi i ndërhyrjes jugosllave dhe i veprimtarisë armiqësore të Koçi Xoxes, 234.

KREU IV

LUFTA E PARTISË PËR SHNDËRRIMIN E SHQIPËRISË NGA NJË VEND BUJQËSOR I PRAPAMBETUR NË NJË VEND BUJQËSOR — INDUSTRIAL (1948 — 1955)

1. — KONGRESI I I PKSH — KTHESEË HISTORIKE NË JETËN E PARTISË DHE TË VENDIT 239
 Demaskimi dhe dënimi i revizionistëve jugosllavë, 239. — Orientimet themelore për ndërtimin e bazave të socializmit, 241. — Forcimi dhe demokratizimi i mëtejshëm i pushtetit popullor, 244. — Statuti i PPSH, 243.
2. — FORCIMI I LIDHJEVE MIDIS KLASËS PUNËTORE DHE FSHATARËSISË NË LUFTË KUNDËR VËSHTRËSIVE 248
 Politika e Partisë për grumbullimin dhe furnizimin, 249. — Në luftë me vështirësitë për zbatimin e sistemit të ri të grumbullimit e të furnizimit, 252. — Shkatërrimi i planeve të armiqve të jashtëm e të brendshëm, 256.

3. — PËR RUAJTJEN E FORCIMIN E UNITETIT IDEOLOGJIK DHE ORGANIZATIV, PËR PLOTËSIMIN E PLANIT DY-VJEÇAR 258
 Zhdukja e shtrembërimeve dhe e shkeljeve të vijës së Partisë, 259. — Konferenca II Kombëtare e Partisë, 260. — Plotësimi i planit dyvjeçar 1949-1950. Forcimi i gjendjes së brendshme, 263. — Kundër shfaqjeve të pajtimit me armikun e klasës, 264. — Përpjekjet për ta nxjerrë bujqësinë nga prapambetja, 267.
4. — KONGRESI II I PPSH. DETYRAT PËR SHNDËRRIMIN E SHQIPËRISË NË NJË VEND BUJQËSOR-INDUSTRIAL 268
 Direktivat e planit të parë pesëvjeçar, 269. — Të përmirësohet metoda e udhëheqjes politike nga ana e Partisë, 271. — Në njërën dorë kazmën, në tjetrën pushkën, 273.
5. — PËR NGUSHTIMIN E SHPËRPPJESËTIMIT MIDIS INDUSTRIËS E BUJQËSISË DHE PËRMIRËSIMIN E KUSHTEVE TË JETESËS 274
 Shkaqet e shpërpjesëtimit midis industrisë e bujqësisë, 275. — Masat në dobi të bujqësisë dhe për rritjen e mirëqenies së punonjësve, 276.
6. — FORCIMI I PUNËS IDEOLOGJIKE DHE SHKATËRRIMI I ORVATJEVE PËR REVIZIONIMIN E VIJËS MARKSISTE-LENINISTE TË PARTISË 279
 Ngritja e edukimit ideopolitik e kulturor në një shkallë më të lartë, 280. — Vigjilenca e Partisë për të mos lejuar depërtimin e revizionizmit, 282. — Plotësimi i planit të parë pesëvjeçar, 289.

K R E U V

PARTIA E PUNËS E SHQIPËRISË NË LUFTË PËR TË PËRFUNDUAR NDËRTIMIN E BAZËS EKONOMIKE TË SOCIALIZMIT (1956 — 1960)

1. — KONGRESI III I PPSH. ORIENTIMI PËR SHPEJTIMIN E KOLEKTIVIZIMIT TË BUJQËSISË 291
 Kursi revizionist i Kongresit XX të PKBS, 291. — Dështimi i orvatjeve për të revizionuar vijën e PPSH, 295. — Vendosmëria e Partisë për të vazhduar kursin marksist-leninist, 297. — Direktivat e planit të 2-të pesëvjeçar, 299.
2. — LUFTA E PPSH KUNDËR REVIZIONIZMIT MODERN — RREZIKUT KRYESOR NË LËVIZJEN KOMUNISTE NDËR-KOMBËTARE 301
 Gjallërimi i revizionizmit në lëvizjen komuniste ndërkombëtare, 302. — Qëndrimi revolucionar internacionalist i PPSH, 304.

3. — LUFTA E PARTISË PËR VENDOSJEN E MARRËDHËNIEVE SOCIALISTE NË FSHAT DHE PËR PLOTËSIMIN E PLANIT TË DYTË PESËVJEÇAR 311
 Puna për kolektivizimin në masë të bujqësisë, 311. — Plotësimi para afatit i planit të 2-të pesëvjeçar, 317.
4. — KRITIKA KUNDËR PIKËPAMJEVE REVIZIONISTE DHE VEPRIMTARISË PËRÇARËSE TË UDHËHEQJES SOVJETIKE 320
 Përhapja e mëtejshme e revizionizmit ndërkombëtar, 320. — Luftë pa kompromis për demaskimin e shkatërrimin e revizionizmit modern, 322. — Qëndrimi parimor marksist-leninist i PPSH në Mbledhjen e Bukureshtit, 324. — Qëndresa e vendosur e PPSH përballë sulmeve të udhëheqjes sovjetike, 326. — Kritika e PPSH kundër revizionistëve hrushovianë në Mbledhjen e 81 Partive në Moskë, 328.

K R E U VI

PPSH NË LUFTË PËR NDËRTIMIN E PLOTË TË SHOQËRISË SOCIALISTE NË KUSHTET E BLOKADE S IMPERIALISTO-REVIZIONISTE (1961 — 1965)

1. — KONGRESI IV I PARTISË. ORIENTIMI PËR NDËRTIMIN E PLOTË TË SHOQËRISË SOCIALISTE 337
 Ndërtimi i bazës ekonomike të socializmit, 337. — Për ndërtimin e plotë të shoqërisë socialiste, 339. — Direktivat e planit të 3-të pesëvjeçar, 342. — Pa luftuar revizionizmin nuk mund të luftohet me sukses imperializmi, nuk mund të ruhet uniteti në lëvizjen komuniste ndërkombëtare, 343.
2. — PARTIA NË LUFTË PËR PLOTËSIMIN E DETYRAVE TË PLANIT TË TRETË PESËVJEÇAR. SHKATËRRIMI I SYNIMEVE ARMIQËSORE TË REVIZIONISTËVE KUNDËR RPSH. 347
 Forcimi i regjimit të kursimit, 347. — PPSH përballë sulmit të egër të udhëheqjes revizioniste sovjetike, 349. — PPSH në luftë të hapur me udhëheqjen revizioniste sovjetike, 351. — Uniteti i çeliktë i popullit rreth Partisë në luftë kundër revizionistëve hrushovianë, 354.
3. — DETYRAT PËR ZHVILLIMIN E MËTEJSHËM TË BUJQËSISË SOCIALISTE 357
 Për intensifikimin e bujqësisë, 358. — Për një përmirësim rrënjësor të gjendjes ekonomike, shoqërore e kulturore të fshatit, 359.

4. — FORCIMI I PUNËS ORGANIZATIVE DHE IDEOLOGJIKE TË PARTISË PËR EDUKIMIN KOMUNIST TË PUNONJËSVE. ZBATIMI ME SUKSES I DETYRAVE EKONOMIKE 362
 Forcimi i mëtejshëm organizativ i Partisë, 362. — Edukimi komunist i punonjësve — detyrë themelore e Partisë, 365. — Plotësimi i planit të 3-të pesëvjeçar, 370.
5. — LUFTA E PPSH PËR DEMASKIMIN E DEMAGOGJISË DHE TË TAKTIKAVE TË REVIZIONISTËVE HRUSHOVIANË 372
 Lufta për shkatërrimin ideologjik e politik të revizionizmit hrushovian — detyrë historikisht e domosdoshme, 372. — Asnjë iluzion për udhëheqësit e rinj sovjetikë. Luftë deri në fund kundër revizionizmit hrushovian, 380.

K R E U VII

LUFTA E PPSH PËR REVOLUCIONARIZIMIN E MËTEJSHËM TË SAJ E TË JETËS SË VENDIT (1966 — 1971)

1. — KONGRESI V I PPSH. DETYRAT PËR REVOLUCIONARIZIMIN E MËTEJSHËM TË PARTISË E TË JETËS SË VENDIT. 387
 Vendime me rëndësi historike, 388. — Thellimi i revolucionit ideologjik në kuadrin e zhvillimit të revolucionit socialist në të gjitha fushat, 395. — Revolucionarizimi i mëtejshëm i Partisë dhe cilësitë komuniste të anëtarëve, 402. — Direktivat e planit të 4-t pesëvjeçar, 405. — Të ngrihet në një shkallë më të lartë lufta kundër imperializmit dhe revizionizmit modern, 408.
2. — ZBATIMI I DETYRAVE PËR REVOLUCIONARIZIMIN E PARTISË E TË PUSHTETIT DHE PËR FORCIMIN E UNITETIT PARTI-POPULL 411
 Zbatimi revolucionar i parimeve e i normave të Partisë për forcimin e karakterit proletar të saj, 412. — Revolucionarizimi i mëtejshëm i pushtetit, 417. — Çelikosja e mëtejshme e unitetit Parti-popull, 421.
3. — LËVIZJET E MËDHA REVOLUCIONARE 425
 Lëvizja për të vënë gjithkund interesin e përgjithshëm mbi interesin vetjak, 425. — Lëvizja kundër fesë, paragjykimeve fetare dhe zakoneve prapanike, 430. — Lëvizja për çlirimin e plotë të gruas, 433. — Lëvizja për revolucionarizimin e shkollës, 437. — Për revolucionarizimin e letërsisë dhe të arteve, 443.
4. — REVOLUCIONARIZIMI NË FUSHËN E EKONOMISË 445
 Thellimi i revolucionit tekniko-shkencor, 445. — Revolucionarizimi i mëtejshëm i drejtimit të ekonomisë, 448. — Plotësimi i planit të 4-t pesëvjeçar, 449.

5. — **KARAKTERI REVOLUCIONAR KONSEKUENT I POLITIKËS SË JASHTME TË PARTISË** 451
 Qëndrimet revolucionare të PPSH ndaj problemeve e ngjarjeve ndërkombëtare, 451. — Denoncimi i Traktatit të Varshavës, 455. — Qëndrimi revolucionar i PPSH në marrëdhëniet e Shqipërisë me vendet e tjera, 457.

K R E U   V I I I

LUFTA E PARTISË PËR THELLIMIN E REVOLUCIONIT SOCIALIST NË TË GJITHA FUSHAT PËRMES LUFTËS SË ASHPËR KLASORE (1971 — 1976)

1. — **KONGRESI VI I PPSH. DETYRAT PËR THELLIMIN E REVOLUCIONIT SOCIALIST NË TË GJITHA FUSHAT** 460
 Forcimi e përsosja e diktaturës së proletariatit mbi bazën e zhvillimit të mëtejshëm të demokracisë socialiste, 460. — Të ecet me vendosmëri në rrugën e zhvillimit të pareshtur të revolucionit ideologjik e kulturor, 464. — Rritja më tej e rolit udhëheqës të Partisë, 467. — Direktivat e planit të 5-të pesëvjeçar, 470. — Në aleancë me të gjitha forcat revolucionare e liridashëse botërore të vazhdohet deri në fund lufta pa kompromis kundër imperializmit e revizionizmit modern, 472.
2. — **SOCIALIZMIN E NDËRTOJNË MASAT, PARTIA I BËN ATO TË NDËRGJEGJSHME** 479
 Ruajtja dhe përmirësimi i raportit të drejtë midis Partisë, kuadrove e masave, 481. — Vija e masave zbatohet drejt duke luftuar si sektarizmin ashtu edhe liberalizmin, 484.
3. — **THELLIMI I LUFTËS IDEOLOGJIKE KUNDËR SHFAQJEVE TË HUAJA DHE QËNDRIMEVE LIBERALE NDAJ TYRE** 487
 Partia i pret rrugën liberalizmit, 487. — Shkatërrimi i grupit armik të Fadil Paçramit e të Todi Lubonjës, 490.
4. — **FORCIMI I GJITHANSHËM I MBROJTJES SË VENDIT** 496
 Shkatërrimi i grupit armik të Beqir Ballukut, Petrit Dumes e Hito Çakos, 496. — Zbatimi i direktivave për mbrojtjen, 501.
5. — **LUFTA REVOLUCIONARE NË LËMIN EKONOMIK** 503
 Shkatërrimi i grupit armik të Abdyl Këllezit, Koço Theodhosit e Kiço Ngjelës, 504. — Kapërcimi i vështirësive dhe i pengesave në zbatimin e detyrave ekonomike, 506. — Plotësimi i planit të 5-të pesëvjeçar, 509.
6. — **NGRITJA E ROLIT UDHËHEQËS TË KLASËS PUNËTORE DHE FORCIMI I MËTEJSHËM I PARTISË** 511
 Zgjerimi dhe thellimi i kontrollit të drejtpërdrejtë punëtor e fshatar, 511. — Kalitja revolucionare e kuadrit në shkollën e klasës punëtoare, 516. — Forcimi i mëtejshëm i Partisë përmes luftës klasore, 520.

K R E U IX

PPSH UDHËHEQ ME VENDOSMËRI POPULLIN NË RRUGEN
MARKSISTE-LENINISTE TË NDËRTIMIT TË PLOTË
TË SHOQËRISË SOCIALISTE
(1976 — 1980)

	Faqe
1. — KONGRESI VII I PARTISË — SINTEZË MARKSISTE-LENINISTE E MENDIMIT DHE E VEPRIMIT REVOLUCIONAR. Kushtetuta e RPSSH — vepër e Partisë dhe e popullit, 526. — Udhëheqja e pandarë e Partisë — garanci për ndërtimin e plotë të shoqërisë socialiste, 530. — Lufta e klasave — forcë kryesore lëvizëse që çon përpara revolucionin dhe ndërtimin e socializmit, 534. — Të vazhdoen ritmet e shpejta të zhvillimit socialist. Direktivat e planit të 6-të pesëvjeçar, 539. — Qëndrimi parimor i PPSH për problemet e zhvillimit botëror, 542.	526
2. — GATISHMËRIA E PARTISË DHE E POPULLIT PËR TË KRYER DETYRAT E NDËRTIMIT SOCIALIST NË ÇDO SITUATË. SHKATËRRIMI I PIKËSYNIMEVE TË REVIZIONISTËVE KINEZË ..... Përgatitja e gjithanshme për kryerjen e detyrave në situatën e re, 550. — Demaskimi i aktit armiqësor të udhëheqjes kineze për t'i prerë kreditë Shqipërisë socialiste, 553.	549
3. — FORCIMI I GJITHANSHËM I GJENDJES SË BRENDSHME TË VENDIT ..... Lufta për plotësimin e detyrave ekonomike, 556. — Rritja e fuqisë mbrojtëse të atdheut, 560. — Përsosja e drejtimit dhe e organizimit shkencor. Thellimi i punës kërkimore shkencore, 563.	556
4. — NË MBROJTJE TË MARKSIZËM-LENINIZMIT E TË ÇËSH-TJES SË REVOLUCIONIT NË SHKALLË NDËRKOMBËTARE ..... Vepra marksiste-leniniste me vlerë të madhe teorike e praktike, 569. — PPSH — përkrahëse konsekuente e lëvizjes revolucionare dhe e lëvizjes marksiste-leniniste botërore, 576. KONKLUZIONE TË PËRGJITHSHME	569 582